

Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK TRIBUNÁLU (osmého rozšířeného senátu)

29. května 2024*

„Hospodářská a měnová unie – Bankovní unie – Jednotný mechanismus pro řešení krizí úvěrových institucí a některých investičních podniků (SRM) – Jednotný fond pro řešení krizí (SRF) – Rozhodnutí Jednotného výboru pro řešení krizí (SRB) o výpočtu příspěvků předem na rok 2021 – Námitka protiprávnosti – Právní základ nařízení č. 806/2014 – Článek 114 SFEU – Rovné zacházení – Prostor Komise pro uvážení – Prostor SRB pro uvážení – Povinnost uvést odůvodnění“

Ve věci T-360/21,

Portigon AG, se sídlem v Düsseldorfu (Německo), zástupci: D. Bliesener, V. Jungkind a C. van Kampen, advokáti,

žalobkyně,

proti

Jednotnému výboru pro řešení krizí (SRB), zástupci: J. Kerlin a D. Ceran, jako zmocněnci, ve spolupráci s: B. Meyring, T. Klupsch a S. Ianc, advokáti,

žalovanému,

podporovanému:

Evropským parlamentem, zástupci: U. Rösslein, M. Menegatti a G. Bartram, jako zmocněnci,

dále

Radou Evropské unie, zástupci: J. Bauerschmidt, J. Haunold a A. Westerhof Löfflerová, jako zmocněnci,

jakož i

Evropskou komisí, zástupci: D. Triantafyllou a A. Steiblytė, jako zmocněnci,

vedlejší účastníci,

TRIBUNÁL (osmý rozšířený senát),

* Jednací jazyk: němčina.

ve složení: A. Kornezov, předseda, G. De Baere, D. Petrлік (zpravodaj), K. Kecsmár a S. Kingston, soudci,

za soudní kancelář: L. Ramette, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení,

po jednání konaném dne 1. března 2023,

vydává tento

Rozsudek¹

[*omissis*]

I. Skutečnosti předcházející sporu

- 2 Žalobkyně je úvěrovou institucí usazenou v Německu, která se nachází v procesu ukončení činnosti. Má i nadále určité licence k provádění bankovních operací a poskytování finančních služeb, jako jsou vkladové a úvěrové operace a platební služby. Tyto licence však má pouze za účelem řádného ukončení činnosti.
- 3 Z operací prováděných za tímto účelem jsou pro projednávanou věc relevantní zejména ty, které se týkají Erste Abwicklungsanstalt (dále jen „EAA“).
- 4 EAA byla založena na základě Finanzmarktstabilisierungsfondsgesetz (zákon o zřízení fondu pro stabilizaci finančních trhů) ze dne 17. října 2008 (BGBl. 2008 I, s. 1982), za účelem ukončení činnosti žalobkyně a ochrany části jejích bankovních operací.
- 5 Žalobkyně převedla převážnou část svých aktiv a pasiv na EAA za účelem ukončení její činnosti. Část těchto aktiv a pasiv byla rozdělením reálně převedena na EAA. Tato část aktiv a pasiv již není v rozvaze žalobkyně vykázána.
- 6 Jiná část aktiv a pasiv žalobkyně nebyla předmětem tohoto rozdělení, ale pouze tzv. „hospodářského“ převodu nebo záruky ze strany EAA. Za tímto účelem žalobkyně uzavřela s EAA dohody, jejichž cílem bylo převést rizika na EAA, přičemž si ponechala reálné vlastnictví k této části svých aktiv a pasiv.
- 7 Aktiva a pasiva žalobkyně, která byla předmětem pouze hospodářského převodu na EAA, zahrnují zejména položky v portfoliu derivátů OTC (dále jen „derivátové portfolio EAA-OTC“). Toto portfolio je v podstatě tvořeno právy a povinnostmi žalobkyně vzniklými z určitých derivátů nebo s nimi souvisejícími a ze zajištění pohledávek vzniklých z těchto derivátů.
- 8 Žalobkyně má právní a regulační odpovědnost za správu aktiv portfolia EAA, která nebyla rozdělením reálně převedena na EAA. Vzhledem k tomu, že EAA nemůže tato aktiva sama využívat, spravuje je žalobkyně jakožto fiduciární zástupce na základě smluv uzavřených s EAA. Žalobkyně z tohoto titulu jedná vlastním jménem, ale podle pokynů a na účet EAA.

¹ – Jsou uvedeny pouze body tohoto rozsudku, jejichž zveřejnění Tribunál považuje za účelné.

- 9 Až do jejich realizace nebo převodu na EAA jsou položky derivátového portfolia EAA-OTC vykázány v rozvaze žalobkyně jako aktiva nebo pasiva ve svěřenecké správě.
- 10 V napadeném rozhodnutí stanovil Jednotný výbor v souladu s čl. 70 odst. 2 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 806/2014 ze dne 15. července 2014, kterým se stanoví jednotná pravidla a jednotný postup pro řešení krize úvěrových institucí a některých investičních podniků v rámci jednotného mechanismu pro řešení krizí a Jednotného fondu pro řešení krizí a mění nařízení (EU) č. 1093/2010 (Úř. věst. 2014, L 225, s. 1), pro instituce, na něž se vztahuje článek 2 ve spojení s čl. 67 odst. 4 tohoto nařízení (dále jen „instituce“), včetně žalobkyně, příspěvky předem do Jednotného fondu pro řešení krizí (dále jen „příspěvky předem“) na rok 2021 (dále jen „příspěvkové období 2021“).
- 11 Bundesanstalt für Finanzdienstleistungsaufsicht (BaFin, Spolkový úřad pro dohled nad finančními službami, Německo), který je vnitrostátním orgánem příslušným k řešení krize (dále jen „VO“) ve smyslu čl. 3 odst. 1 bodu 3 nařízení č. 806/2014, žalobkyni výměrem ze dne 21. dubna 2021 uložil, aby uhradila příspěvek předem pro příspěvkové období 2021, jenž byl stanoven Jednotným výborem.
- 12 Žalobkyně na jedné straně a Jednotný výbor a BaFin na straně druhé se neshodují na skutečnostech, které je třeba zohlednit pro účely výpočtu příspěvku předem žalobkyně. Žalobkyně má konkrétně za to, že v tomto ohledu není namístě zohledňovat pasiva, která jsou součástí derivátového portfolia EAA-OTC, a že není součástí skupiny, která byla podrobena restrukturalizaci poté, co obdržela státní nebo rovnocenné finanční prostředky ve smyslu čl. 6 odst. 8 písm. a) nařízení Komise v přenesené pravomoci (EU) 2015/63 ze dne 21. října 2014, kterým se doplňuje směrnice Evropského parlamentu a Rady 2014/59/EU, pokud jde o příspěvky předem do mechanismů financování k řešení krizí (Úř. věst. 2015, L 11, s. 44). Jednotný výbor a BaFin naproti tomu tvrdí, že příspěvek předem uhrazený žalobkyní musí být vypočítán na základě její bilanční sumy a že žalobkyně je institucí v restrukturalizaci.

[omissis]

IV. Právní otázky

[omissis]

A. K námitkám protiprávnosti nařízení č. 806/2014, směrnice 2014/59 a nařízení v přenesené pravomoci 2015/63

1. K prvnímu žalobnímu důvodu v rozsahu, v němž je založen na námitkách protiprávnosti

- 34 V rámci prvního žalobního důvodu žalobkyně vznáší zaprvé námitky protiprávnosti nařízení č. 806/2014 a směrnice 2014/59, zadruhé výtky týkající se legality napadeného rozhodnutí a zatřetí tři námitky protiprávnosti nařízení v přenesené pravomoci 2015/63.
- 35 Nejprve je třeba zkoumat námitky protiprávnosti, přičemž výtky týkající se legality napadeného rozhodnutí budou posouzeny níže v bodech 337 až 351.

a) K prvnímu žalobnímu důvodu v rozsahu, v němž vychází z námitek protiprávnosti nařízení č. 806/2014 a směrnice 2014/59

- 36 Žalobkyně vznáší námitky protiprávnosti nařízení č. 806/2014 a směrnice 2014/59 z důvodu, že unijní normotvůrce nesprávně zvolil čl. 114 odst. 1 SFEU jako právní základ pro jejich přijetí.
- 37 Uvedené akty nemají žádnou spojitost s vnitřním trhem, neboť pokud by příspěvky předem byly stanoveny na úrovni členských států, netvořily by překážku volnému pohybu služeb ani výrazně nenarušovaly hospodářskou soutěž.
- 38 Kromě toho unijní normotvůrce není oprávněn založit systém příspěvků předem na čl. 114 odst. 1 SFEU, neboť tyto příspěvky spadají pod „ustanovení o daních“ ve smyslu čl. 114 odst. 2 SFEU. Zejména z anglické a francouzské verze čl. 114 odst. 2 SFEU vyplývá, že oblast působnosti tohoto ustanovení jde nad rámec pojmu „daň“. V důsledku toho měl unijní normotvůrce za účelem stanovení povinnosti platit příspěvky předem vycházet z článků 113 nebo 115 SFEU.
- 39 Jednotný výbor, Parlament, Rada a Komise s touto argumentací nesouhlasí.
- 40 Na úvod je třeba připomenout, že se volba právního základu unijního aktu musí zakládat na objektivních skutečnostech, které mohou být předmětem soudního přezkumu, mezi něž patří účel a obsah tohoto aktu [viz posudek 1/15 (Dohoda PNR mezi EU a Kanadou) ze dne 26. července 2017, EU:C:2017:592, bod 76 a citovaná judikatura; rozsudek ze dne 4. září 2018, Komise v. Rada (Dohoda s Kazachstánem), C-244/17, EU:C:2018:662, bod 36].
- 41 Legislativní akty přijaté na základě čl. 114 odst. 1 SFEU musí obsahovat opatření ke sbližování ustanovení právních a správních předpisů členských států a jejich účelem musí být vytvoření a fungování vnitřního trhu (rozsudek ze dne 22. ledna 2014, Spojené království v. Parlament a Rada, C-270/12, EU:C:2014:18, bod 100).
- 42 V první řadě je nutno připomenout, že článek 114 SFEU může být jako právní základ použit pouze tehdy, vyplývá-li objektivně a skutečně z právního aktu, že cílem aktu je zlepšit podmínky vytváření a fungování vnitřního trhu (viz rozsudek ze dne 22. ledna 2014, Spojené království v. Parlament a Rada, C-270/12, EU:C:2014:18, bod 113 a citovaná judikatura).
- 43 V projednávané věci zejména z bodů 1 a 3 odůvodnění nařízení č. 806/2014, jakož i z bodu 1 odůvodnění směrnice 2014/59 vyplývá, že uvedené akty byly přijaty v kontextu hospodářské a finanční krize, který v případě Unie odhalil nedostatek nástrojů k účinnému čelení riziku představovanému institucemi ve finančních potížích, což členské státy nutilo využívat na podporu takových institucí veřejné finanční prostředky.
- 44 Z bodu 1 odůvodnění nařízení č. 806/2014 a z bodu 3 odůvodnění směrnice 2014/59 rovněž vyplývá, že tato krize ukázala na ohrožení fungování vnitřního trhu bankovních služeb a na zvyšující se nebezpečí roztržičnosti finančnictví. To bylo skutečným zdrojem obav v rámci vnitřního trhu, na němž měly být banky schopny realizovat významné přeshraniční aktivity, zatímco bylo konstatováno jejich omezování související s obavou z šíření krize.
- 45 Kromě toho unijní normotvůrce v bodech 2 až 4 a 12 odůvodnění nařízení č. 806/2014 a v bodech 4 a 5 odůvodnění směrnice 2014/59 zdůraznil, že rozdíly ve vnitrostátních pravidlech řešení krizí bank a související správní praxi a neexistence jednotného rozhodovacího procesu pro

řešení krizí v bankovní unii přispívají k nedostatečné důvěře vnitrostátních bankovních systémů v systému jiných členských států, včetně členských států, které se neúčastní SRM, a k tržní nestabilitě, jelikož nezajišťovaly jakoukoliv předvídatelnost řešení selhání některé z bank. Tyto rozdíly mohly rovněž vést k tomu, že by některé banky a jejich klienti měli vyšší výpůjční náklady pouze kvůli tomu, kde jsou tyto banky usazeny, bez ohledu na jejich reálnou úvěruschopnost.

- 46 Navíc v bodech 9 a 19 odůvodnění nařízení č. 806/2014 unijní normotvůrce zdůraznil, že dokud budou pravidla řešení krizí, praxe a přístupy při sdílení zátěže určovány vnitrostátně a finanční zdroje potřebné pro financování tohoto řešení získávány a vynakládány na vnitrostátní úrovni, nebyly by zcela přetřhány vazby mezi členskými státy a bankovním sektorem a vnitřní trh by zůstal roztržštěný. To by omezovalo přeshraniční aktivity bank, vytvářelo překážky výkonu základních svobod a narušovalo hospodářskou soutěž na vnitřním trhu.
- 47 Konečně, jak vyplývá z bodů 9 a 10 odůvodnění směrnice 2014/59, jejím cílem je zabránit tomu, aby vnitrostátní orgány neměly stejnou úroveň kontroly nad institucemi či stejnou schopnost řešit krizi těchto institucí, což může mít různý vliv na náklady na financování institucí v jednotlivých členských státech, čímž je narušen výkon svobody usazování, kterou jim přiznává vnitřní trh.
- 48 Právě s ohledem na tyto úvahy má nařízení č. 806/2014 za cíl uvolnit vazbu mezi rozpočtovou situací každého členského státu, tak jak je vnímána, a náklady na financování bank a podniků, které jsou v něm usazeny, jakož i přenést odpovědnost za financování stabilizace finančního systému na finanční sektor jako celek.
- 49 Nařízení č. 806/2014 stanoví – jak uvádí jeho článek 1 – mimo jiné jednotná pravidla a jednotný postup pro řešení krizí institucí, které by měl Jednotný výbor uplatňovat, aby odstranil hrozby uvedené v bodech 43 až 46 výše.
- 50 Stejně tak směrnice 2014/59 stanoví mimo jiné harmonizovaná pravidla a harmonizovaný postup pro řešení krize institucí s cílem reagovat na obavy unijního normotvůrce popsané v bodech 43 až 45 a 47 výše.
- 51 Jednotný fond a vnitrostátní mechanismy financování jsou základními prvky těchto pravidel a tohoto postupu, které umožňují, jak vyplývá z článků 67 a 76 a z bodu 107 odůvodnění nařízení č. 806/2014, jakož i z článků 100 a 101 a bodů 103, 104 a 108 odůvodnění směrnice 2014/59, zajistit účinný výkon pravomocí k řešení krize a přispívat k financování nástrojů k řešení krize zajištěním jejich účinného uplatňování.
- 52 Aby byl zajištěn dostatek finančních prostředků pro Jednotný fond a vnitrostátní mechanismy financování, jsou tyto mechanismy s ohledem na úvahy uvedené v bodech 43 až 46 a 48 výše financovány zejména příspěvků předem hrazenými institucemi.
- 53 Platba těchto příspěvků v důsledku toho zajišťuje účinné uplatňování jednotných nebo harmonizovaných pravidel a jednotného nebo harmonizovaného postupu pro řešení krizí institucí. Pravidla, jimiž se řídí stanovení uvedených příspěvků, zase umožňují – jak vyplývá z bodů 12 a 19 odůvodnění nařízení č. 806/2014 a bodů 9 a 10 odůvodnění směrnice 2014/59, zabránit vytváření překážek výkonu základních svobod nebo narušování hospodářské soutěže na vnitřním trhu v důsledku odlišující se vnitrostátní praxe.

- 54 S ohledem na výše uvedené je třeba konstatovat, že cílem nařízení č. 806/2014 a směrnice 2014/59 je zlepšit podmínky pro vytvoření a fungování vnitřního trhu.
- 55 Pokud jde o podmínku stanovenou v čl. 114 odst. 1 SFEU, podle níž musí dotčený unijní akt obsahovat opatření ke sblížení ustanovení členských států, zejména z bodu 2 odůvodnění nařízení č. 806/2014 a z bodu 4 odůvodnění směrnice 2014/59 vyplývá, že neexistoval jednotný rozhodovací proces pro řešení krize institucí v Unii a mezi právními a správními předpisy, jimiž se platební neschopnost institucí v jednotlivých členských státech řídí, panují velké hmotné i procesní rozdíly.
- 56 V této souvislosti unijní normotvůrce vytvořil jednotná pravidla a postup na úrovni bankovní unie harmonizované na úrovni členských států pro řešení krize institucí, jakož i jednotný postup pro výběr příspěvků předem s cílem zajistit účinné uplatňování těchto pravidel a postupů, jak bylo uvedeno v bodech 49 až 53 výše.
- 57 Ze všech výše uvedených úvah vyplývá, že nařízení č. 806/2014 a směrnice 2014/59 splňují podmínky uvedené v čl. 114 odst. 1 SFEU.
- 58 V druhé řadě je třeba zkoumat argument žalobkyně, že by ustanovení nařízení č. 806/2014 a směrnice 2014/59, která ukládají institucím povinnost platit příspěvky předem, měla být považována za „ustanovení o daních“, a tudíž by se na ně nevztahovala harmonizační pravomoc unijního normotvůrce podle čl. 114 odst. 2 SFEU.
- 59 Článek 114 odst. 2 SFEU stanoví, že odstavec 1 tohoto článku se nevztahuje mimo jiné na „ustanovení o daních“.
- 60 Co se týče výkladu výrazu „ustanovení o daních“, je třeba konstatovat, že Smlouva o FEU jeho definici neobsahuje (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 29. dubna 2004, Komise v. Rada, C-338/01, EU:C:2004:253, bod 63).
- 61 Z judikatury Soudního dvora však vyplývá, že poplatek hrazený hospodářskými subjekty z určitého odvětví nemá daňovou povahu v situaci, kdy je zejména přímo určen toliko k financování výdajů tohoto odvětví a kdy jsou tyto výdaje nezbytné pro fungování odvětví mj. za účelem jeho stabilizace (v tomto smyslu viz obdobně rozsudek ze dne 11. července 1989, Schröder HS Kraftfutter, 265/87, EU:C:1989:303, body 9 a 10).
- 62 Tato úvaha se přitom použije rovněž v případě příspěvků předem, které se řídí logikou pojistného principu a jsou odváděny hospodářskými subjekty určitého odvětví výlučně za účelem financování výdajů tohoto odvětví.
- 63 Pokud jde o povahu příspěvků předem, v bodě 43 výše již bylo uvedeno, že nařízení č. 806/2014 a směrnice 2014/59 byly přijaty v kontextu hospodářské a finanční krize, který v případě Unie odhalil nedostatek nástrojů k účinnému čelení riziku představovanému institucemi ve finančních potížích, což členské státy nutilo využívat na podporu takových institucí veřejné finanční prostředky. Cílem jednotného mechanismu pro řešení krizí je zabránit škodlivým důsledkům selhání institucí, k nimž by docházelo při takových krizích, jelikož selhání institucí v jediném členském státě může ohrozit celkovou stabilitu finančních trhů, jak vyplývá z bodů 8 a 12 odůvodnění nařízení č. 806/2014. Totéž platí pro směrnici 2014/59, jak vyplývá z bodů 3 a 5 jejího odůvodnění.

- 64 V této souvislosti měl unijní normotvůrce za to, že stabilizaci finančního systému má financovat finanční odvětví jako celek, jak vyplývá zejména z bodu 100 odůvodnění nařízení č. 806/2014 a z bodu 103 odůvodnění směrnice 2014/59.
- 65 Z tohoto pohledu zvláštní povaha příspěvků předem spočívá – jak potvrzují body 105 až 107 odůvodnění směrnice 2014/59 a bod 41 odůvodnění nařízení č. 806/2014 – v zajištění toho, že finanční sektor poskytne na základě pojistného principu dostatečný objem finančních prostředků pro jednotný mechanismus pro řešení krizí, tak aby tento mechanismus mohl plnit své úkoly (rozsudek ze dne 15. července 2021, Komise v. Landesbank Baden-Württemberg a SRB, C-584/20 P a C-621/20 P, EU:C:2021:601, bod 113).
- 66 V souladu s čl. 67 odst. 2 a 4 a bodem 61 odůvodnění nařízení č. 806/2014, jakož i články 101 a 103 a bodem 49 odůvodnění směrnice 2014/59, se proto příspěvky předem vybírají od hospodářských subjektů finančního sektoru za účelem poskytnutí prostředků Jednotnému fondu pro řešení krizí, které lze použít výhradně pro účely účinného používání nástrojů k řešení krizí a výkonu pravomocí k tomuto řešení, pokud se taková opatření ukážou jako nezbytná ke splnění cíle finanční stability tohoto sektoru.
- 67 V tomto ohledu je třeba uvést, že jak plyne z článku 1 nařízení č. 806/2014 a z článku 1 směrnice 2014/59, opatření uvedená v bodě 66 výše se použijí pouze ve prospěch institucí, které jsou povinny platit příspěvky předem.
- 68 Je pravda, že nařízení č. 806/2014 ani směrnice 2014/59 žádnou automatickou vazbu mezi zaplacením příspěvku předem a řešením krize dotyčné instituce nestanoví. Z tohoto důvodu nemohou být příspěvky předem považovány za pojistné, jehož měsíční frekvence placení a vrácení by byly možné (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 20. ledna 2021, ABLV Bank v. SRB, T-758/18, EU:T:2021:28, body 70 a 73).
- 69 Nic to však nemění na tom, že instituce mají z Jednotného fondu pro řešení krizí a z vnitrostátních mechanismů financování, které jsou financovány právě z jejich příspěvků předem, hned dvojitý prospěch.
- 70 Zaprvé, nastane-li selhání institucí nebo je pravděpodobné, že nastane, lze jejich finanční situaci zlepšit postupem řešení krize, který může být v jejich prospěch použit, pokud jsou splněny i ostatní podmínky stanovené článkem 18 nařízení č. 806/2014 nebo článkem 32 směrnice 2014/59. Takový postup tak umožňuje použít finanční prostředky Jednotného fondu pro řešení krizí nebo vnitrostátní mechanismy financování ve prospěch takových institucí, přičemž tyto prostředky byly vytvořeny z příspěvků těchto institucí.
- 71 Zadruhé, všechny instituce těží ze svých příspěvků předem prostřednictvím stability finančního systému, kterou Jednotný fond pro řešení krizí a vnitrostátní mechanismy financování zajišťují.
- 72 Jednotný fond pro řešení krizí a vnitrostátní mechanismy financování totiž kryjí právě riziko, které představuje celé finanční odvětví pro stabilitu finančního systému (viz rozsudek ze dne 20. ledna 2021, ABLV Bank v. SRB, T-758/18, EU:T:2021:28, bod 72).
- 73 Z toho plyne, že Jednotný fond pro řešení krizí a vnitrostátní mechanismy financování mají, nikoliv na základě daňové, nýbrž pojistné logiky, zajistit stabilitu finančního sektoru jako celku tím, že jejich cílem je poskytovat ochranu před vlastní krizí ve prospěch všech institucí.

- 74 Tento pojistný účel se ostatně odráží i ve výpočtu příspěvků předem, jelikož jejich výše není výsledkem použití určité sazby na určitý základ, nýbrž – jak stanoví články 102 a 103 směrnice 2014/59, jakož i články 69 a 70 nařízení č. 806/2014 – na určení konečné cílové úrovně a následně cílové úrovně roční, jež je poté rozdělena mezi instituce (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 15. července 2021, Komise v. Landesbank Baden-Württemberg a SRB, C-584/20 P a C-621/20 P, EU:C:2021:601, bod 113). Toto rozdělení roční cílové úrovně je založeno zejména – jak vyplývá rovněž z bodu 107 odůvodnění této směrnice a z bodu 109 odůvodnění tohoto nařízení – na riziku, jaké každá instituce představuje pro stabilitu finančního systému, což vybízí tyto instituce k tomu, aby volily méně rizikové způsoby fungování.
- 75 Z výše uvedeného vyplývá, že instituce platí příspěvky předem na základě pojistného principu, přičemž tyto příspěvky jsou přímo určeny toliko k financování výdajů finančního sektoru, jehož součástí tyto instituce jsou, a tyto výdaje se ukazují být nezbytnými pro fungování tohoto sektoru mj. za účelem jeho stabilizace v případě selhání některých institucí a omezení účinků šíření krize.
- 76 Ustanovení nařízení č. 806/2014 a směrnice 2014/59, která ukládají institucím povinnost platit příspěvky předem a upřesňují způsob jejich výpočtu, v důsledku toho nepředstavují „ustanovení o daních“ ve smyslu čl. 114 odst. 2 SFEU.
- 77 Tento závěr není zpochybněn argumentem žalobkyně, podle kterého by v souladu s některými jazykovými verzemi čl. 114 odst. 2 SFEU měl mít výraz „ustanovení o daních“ širší dosah.
- 78 Všem jazykovým verzím aktů Unie musí totiž být v zásadě přiznána stejná hodnota. Za účelem zachování jednotného výkladu unijního práva je tudíž třeba v případě rozdílů mezi různými jazykovými verzemi vykládat dotčené ustanovení podle celkové systematiky a účelu právní úpravy, jejíž je součástí (viz rozsudek ze dne 20. února 2018, Belgie v. Komise, C-16/16 P, EU:C:2018:79, bod 49 a citovaná judikatura).
- 79 Formulace použitá v některých jazykových verzích aktu nemůže tedy sloužit jako jediný základ pro výklad tohoto aktu ani jí nemůže být v tomto ohledu přiznána přednostní povaha vzhledem k jiným jazykovým verzím. Takový přístup by totiž byl neslučitelný s požadavkem jednotného použití unijního práva (viz rozsudek ze dne 20. února 2018, Belgie v. Komise, C-16/16 P, EU:C:2018:79, bod 50 a citovaná judikatura).
- 80 S ohledem na výše uvedené musí být první žalobní důvod v rozsahu, v němž je založen na námitkách protiprávnosti nařízení č. 806/2014 a směrnice 2014/59, zamítnut.

b) K prvnímu žalobnímu důvodu v rozsahu, v němž vychází z námitek protiprávnosti nařízení v přenesené pravomoci 2015/63

- 81 Žalobkyně vznáší tři námitky protiprávnosti nařízení v přenesené pravomoci 2015/63.
- 82 Úvodem je třeba poukázat na to, že článek 4 nařízení v přenesené pravomoci 2015/63 stanoví, že Jednotný výbor stanoví příspěvek předem, který mají hradit jednotlivé instituce, v poměru k jejich rizikovému profilu na základě informací, které tyto instituce poskytly za použití metodiky stanovené v člancích 4 až 13 tohoto nařízení v přenesené pravomoci.
- 83 Článek 5 nařízení v přenesené pravomoci 2015/63, nadepsaný „Úprava základního ročního příspěvku podle rizikového profilu“, uvádí mimo jiné závazky, které se při výpočtu těchto příspěvků nezapočítají. Článek 6 tohoto nařízení v přenesené pravomoci vyjmenovává soubory

ukazatelů rizik a jednotlivé ukazatele, které musí Jednotný výbor zohlednit při vyhodnocování rizikového profilu institucí, a článek 7 uvedeného nařízení v přenesené pravomoci upravuje relativní váhu každého souboru ukazatelů rizik a jednotlivých ukazatelů, kterou musí Jednotný výbor použít při posuzování rizikového profilu každé instituce.

- 84 Článek 8 nařízení v přenesené pravomoci 2015/63 upravuje použití ukazatelů rizik ve zvláštních případech.
- 85 Dále článek 9 nařízení v přenesené pravomoci 2015/63, nadepsaný „Použití úpravy základního ročního příspěvku podle rizikového profilu“, stanoví, že Jednotný výbor určí multiplikátor pro úpravu příspěvku na základě ukazatelů rizik uvedených v článku 6 tohoto nařízení v přenesené pravomoci podle vzorců a postupů uvedených v příloze I uvedeného nařízení v přenesené pravomoci a že stanoví roční příspěvek každé instituce pro každé příspěvkové období vynásobením základního ročního příspěvku tímto multiplikátorem pro úpravu příspěvku v souladu se vzorci a postupy stanovenými v příloze I téhož nařízení v přenesené pravomoci.
- 86 A konečně příloha I nařízení v přenesené pravomoci 2015/63 upravuje postup pro výpočet ročního příspěvku institucí v několika etapách.

1) K první námitce protiprávnosti, vycházející z toho, že nařízení v přenesené pravomoci 2015/63 překračuje pravomoci svěřené Komisi směrnicí 2014/59

- 87 Podle žalobkyně překračuje nařízení v přenesené pravomoci 2015/63 meze stanovené směrnicí 2014/59, která je ve vztahu k němu aktem svěřujícím pravomoc. Vzhledem k tomu, že rámec této směrnice je vymezen v čl. 114 odst. 1 SFEU, je zakázáno, aby se akt v přenesené pravomoci odchýlil od rámce vymezeného posledně zmíněným ustanovením a použil se na instituce, které nemají vztah k vnitřnímu trhu. Tak je tomu v případě žalobkyně, která je v procesu ukončení svých činností.
- 88 Jednotný výbor a Komise s touto argumentací nesouhlasí.
- 89 Je třeba uvést, že projednávaná námitka protiprávnosti je založena na nesprávném předpokladu, podle kterého žalobkyně „nemá vztah k vnitřnímu trhu“.
- 90 I když se žalobkyně nachází v procesu ukončení svých činností, nic to nemění na tom, že podle svých vlastních údajů nadále provádí bankovní operace a poskytuje finanční služby. Za těchto podmínek se z tohoto důvodu podílí na obchodu v rámci vnitřního trhu.
- 91 Dále za předpokladu, že je třeba chápat výtku žalobkyně v tom smyslu, že Komise byla povinna vyloučit z působnosti nařízení v přenesené pravomoci 2015/63 instituce s nízkou úrovní činnosti na vnitřním trhu, je třeba uvést následující.
- 92 Příspěvky předem vypočítané na vnitrostátním základě jsou ukládány na základě čl. 103 odst. 2 směrnice 2014/59.
- 93 Z tohoto ustanovení vyplývá, že tyto příspěvky musí platit „instituce“ ve smyslu čl. 2 odst. 1 bodu 23 směrnice 2014/59.

- 94 Z článku 2 odst. 1 bodu 23 směrnice 2014/59 ve spojení s čl. 2 odst. 1 bodem 2 téže směrnice vyplývá, že mezi tyto instituce patří mimo jiné úvěrové instituce ve smyslu čl. 4 odst. 1 bodu 1 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 575/2013 ze dne 26. června 2013 o obezřetnostních požadavcích na úvěrové instituce a investiční podniky a o změně nařízení (EU) č. 648/2012 (Úř. věst. 2013, L 176, s. 1), které nejsou uvedeny mezi subjekty uvedenými v čl. 2 odst. 5 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/36/EU ze dne 26. června 2013 o přístupu k činnosti úvěrových institucí a o obezřetnostním dohledu nad úvěrovými institucemi a investičními podniky, o změně směrnice 2002/87/ES a zrušení směrnic 2006/48/ES a 2006/49/ES (Úř. věst. 2013, L 176, s. 338).
- 95 Podle čl. 4 odst. 1 bodu 1 nařízení č. 575/2013 se přitom „úvěrovou institucí“ rozumí podnik, jehož činnost spočívá v přijímání vkladů nebo jiných splatných peněžních prostředků od veřejnosti a poskytování úvěrů na vlastní účet, a to bez ohledu na význam těchto činností.
- 96 Stejně tak, i když čl. 2 odst. 5 směrnice 2013/36 vylučuje určité subjekty z působnosti této směrnice, nevylučuje z ní instituce s nízkou úrovní činnosti na vnitřním trhu, jako jsou instituce v procesu ukončení činnosti.
- 97 Z výše uvedeného vyplývá, že čl. 103 odst. 2 směrnice 2014/59 ukládá všem institucím, na které se vztahuje, povinnost hradit příspěvky předem bez ohledu na intenzitu jejich činnosti na vnitřním trhu.
- 98 Kromě toho čl. 103 odst. 7 směrnice 2014/59, který je právním základem nařízení v přenesené pravomoci 2015/63, neukládá Komisi povinnost osvobodit určité instituce od povinnosti hradit příspěvky předem z důvodu nízké úrovně jejich činnosti na vnitřním trhu z toho důvodu, že jsou v procesu ukončení činnosti.
- 99 Za těchto podmínek musí být argument žalobkyně, že nařízení 2015/63 je v rozporu se směrnicí 2014/59 z důvodu, že takové instituce ze své působnosti nevyňalo, odmítnut.
- 100 Tento závěr není vyvrácen argumentem žalobkyně, že ze systematiky a účelu směrnice 2014/59 a nařízení v přenesené pravomoci 2015/63, jakož i z jejich výkladu ve světle článku 114 SFEU vyplývá, že tyto akty neukládají povinnost platit příspěvky předem institucím v procesu ukončení činnosti, které nekonkurují jiným institucím působícím na vnitřním trhu.
- 101 V tomto ohledu je třeba konstatovat, že znění ustanovení zmíněných v bodech 93, 94 a 98 výše je jasné a přesné, pokud jde o osobní působnost této povinnosti a neexistenci povinnosti Komise vyjmout určité typy institucí z této působnosti. Dále z bodu 90 výše vyplývá, že žalobkyně stále vykonává činnost na vnitřním trhu.
- 102 S ohledem na výše uvedené musí být projednávaná námitka protiprávnosti zamítnuta.

2) Ke druhé námitce protiprávnosti, vycházející z toho, že nařízení v přenesené pravomoci 2015/63 porušuje podstatné prvky směrnice 2014/59

- 103 Žalobkyně v podstatě tvrdí, že nařízení v přenesené pravomoci 2015/63 v rámci vypracování metody výpočtu příspěvků předem dostatečně nezohlednilo rizikový profil dotčených institucí. Článek 6 tohoto nařízení v přenesené pravomoci tak porušuje základní ustanovení směrnice 2014/59, a sice její čl. 103 odst. 7.

- 104 Toto porušení vyplývá zejména z toho, že článek 6 nařízení v přenesené pravomoci 2015/63 nestanoví žádné snížení nebo osvobození příspěvků předem ve prospěch takových institucí, jako je žalobkyně, jejichž vystavení riziku, pravděpodobnost řešení krize nebo význam pro stabilitu finančních trhů jsou velmi nízké, ne-li nulové.
- 105 Jednotný výbor a Komise s touto argumentací nesouhlasí.
- 106 Úvodem je třeba připomenout, že v kontextu přenesené pravomoci ve smyslu článku 290 SFEU má Komise v rámci výkonu pravomocí, které jsou jí svěřeny, širokou posuzovací pravomoc, zejména pokud má provést komplexní posouzení a hodnocení (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 11. května 2017, *Dyson v. Komise*, C-44/16 P, EU:C:2017:357, bod 53 a citovaná judikatura).
- 107 Tak je tomu v případě stanovení kritérií pro úpravu příspěvků předem v poměru k rizikovému profilu podle čl. 103 odst. 7 směrnice 2014/59.
- 108 V tomto ohledu je třeba připomenout, že zvláštní povaha těchto příspěvků předem spočívá – jak plyne z bodů 105 až 107 odůvodnění směrnice 2014/59 a z bodu 41 odůvodnění nařízení č. 806/2014 – v zajištění toho, že finanční sektor poskytne na základě pojistného principu dostatečný objem finančních prostředků pro jednotný mechanismus pro řešení krizí, tak aby tento mechanismus mohl plnit své úkoly, a zároveň v pobízení dotyčných institucí k působení podle méně rizikového modelu (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 15. července 2021, *Komise v. Landesbank Baden-Württemberg a SRB*, C-584/20 P a C-621/20 P, EU:C:2021:601, bod 113).
- 109 V této souvislosti, a jak vyplývá z bodu 114 odůvodnění směrnice 2014/59, unijní normotvůrce pověřil Komisi, aby aktem v přenesené pravomoci upřesnila, jakým způsobem má dojít k úpravě příspěvků institucí do mechanismů financování pro řešení krizí v poměru k jejich rizikovému profilu.
- 110 Stejně tak bod 107 odůvodnění této směrnice upřesňuje, že v zájmu zajištění spravedlivého výpočtu příspěvků předem do vnitrostátních mechanismů financování a poskytnutí pobídek k působení podle méně rizikového modelu by tyto příspěvky měly zohledňovat kreditní, likvidní a tržní riziko, které institucím vzniká.
- 111 Z výše uvedeného vyplývá, že Komise musela při vypracování pravidel pro úpravu příspěvků předem v poměru k rizikovému profilu institucí sledovat dva související cíle, které spočívají zaprvé v zajištění toho, aby byla zohledněna různá rizika vyplývající z činností bankovních nebo obecněji finančních institucí, a zadruhé v pobídce, aby tyto instituce působily podle méně rizikového modelu.
- 112 Jak přitom vyplývá z dokumentů souvisejících s přijetím nařízení v přenesené pravomoci 2015/63, a to zejména z dokumentů „JRC technical work supporting Commission second level legislation on risk based contributions to the (single) resolution fund“ [Technická studie JRC na podporu prováděcích právních předpisů Komise o příspěvcích založených na rizicích do (jednotného) fondu pro řešení krizí, dále jen „technická studie JRC“] a „Commission Staff Working Document: estimates of the application of the proposed methodology for the calculation of contributions to resolution financing arrangements“ (Pracovní dokument útvarů Komise: odhady použití navrhované metodiky pro výpočet příspěvků do mechanismů financování pro řešení krizí), vypracování takových pravidel vyžadovalo komplexní posouzení a hodnocení ze strany Komise, jelikož musela zkoumat různé skutečnosti, s ohledem na něž jsou vyhodnocovány různé druhy rizik v bankovním a finančním sektoru.

- 113 S ohledem na výše uvedené měla Komise širokou posuzovací pravomoc pro účely přijetí pravidel podle čl. 103 odst. 7 směrnice 2014/59, která upřesňuje pojem „úprava příspěvků předem v poměru k rizikovému profilu institucí“.
- 114 Za těchto podmínek se přezkum unijního soudu, pokud jde o metodu úpravy základních ročních příspěvků podle čl. 103 odst. 7 směrnice 2014/59, musí omezit na přezkum toho, zda výkon posuzovací pravomoci přiznané Komisi není stížen zjevným pochybením nebo zneužitím pravomoci nebo zda Komise zjevně nepřekročila meze této pravomoci (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 21. července 2011, Etimine, C-15/10, EU:C:2011:504, bod 60).
- 115 V důsledku toho je na žalobkyni, aby prokázala, že článek 6 nařízení v přenesené pravomoci 2015/63 je stížen takovými vadami.
- 116 V tomto ohledu nejprve z bodů 92 až 97 výše vyplývá, že směrnice 2014/59 nestanoví žádnou výjimku, pokud jde o povinnost platit příspěvky předem, institucím, jejichž vystavení riziku, pravděpodobnost řešení krize nebo význam pro stabilitu finančních trhů jsou nízké. Žádnou podobnou výjimku nestanoví ani nařízení č. 806/2014.
- 117 Stejně tak směrnice 2014/59 ani nařízení č. 806/2014 kromě vlastního kapitálu a pojištěných vkladů nestanovily výjimku, pokud jde o některé závazky institucí, jako jsou fiduciární závazky, pro účely výpočtu příspěvků předem.
- 118 V souladu s čl. 103 odst. 2 směrnice 2014/59 a čl. 70 odst. 2 nařízení č. 806/2014 tak mají všechny instituce v zásadě povinnost platit příspěvky předem a při výpočtu těchto příspěvků se v zásadě zohlední veškeré závazky těchto institucí, kromě vlastního kapitálu a pojištěných vkladů.
- 119 Takový přístup odpovídá logice zajišťující, aby finanční sektor poskytl na základě pojistného principu dostatečný objem finančních prostředků pro jednotný mechanismus pro řešení krizí, tak aby tento mechanismus mohl plnit své úkoly (rozsudek ze dne 15. července 2021, Komise v. Landesbank Baden-Württemberg a SRB, C-584/20 P a C-621/20 P, EU:C:2021:601, bod 113). V souladu s touto logikou totiž všechny instituce, včetně těch, jejichž pravděpodobnost řešení krize je údajně nižší ve vztahu k pasivům, které drží, těží ze svých příspěvků předem prostřednictvím stability finančního systému zajišťované Jednotným fondem pro řešení krizí.
- 120 Za těchto podmínek žalobkyně nemůže tvrdit, že Komise byla povinna vyloučit z režimu příspěvků předem instituce, které drží pasiva jakožto fiduciární zástupce, nebo že byla povinna takováto pasiva z uvedeného režimu vyloučit, a to pouze z toho důvodu, že tato pasiva představují nižší riziko nebo že instituce s uvedenými pasivy má menší pravděpodobnost řešení krize nebo menší význam pro stabilitu finančních trhů.
- 121 Dále se v souladu s čl. 103 odst. 2 směrnice 2014/59 a čl. 70 odst. 2 nařízení č. 806/2014 příspěvek předem upraví podle rizikového profilu institucí. Podle čl. 103 odst. 7 směrnice 2014/59 je tedy Komise zmocněna prostřednictvím aktu v přenesené pravomoci upřesnit podmínky této úpravy příspěvků předem v závislosti na rizikovém profilu uvedených institucí.
- 122 Za tímto účelem čl. 103 odst. 7 směrnice 2014/59 stanoví osm prvků, které musí Komise vzít v úvahu pro účely takové úpravy. Ačkoli „riziková expozice instituce“, „pravděpodobnost, že instituce vstoupí do procesu řešení krize“ a „význam instituce pro stabilitu finančního systému nebo hospodářství jednoho nebo více členských států nebo Unie“ patří mezi tyto prvky, takže je

Komise povinna je zohlednit při přijímání takového aktu v přenesené pravomoci, jako je nařízení v přenesené pravomoci 2015/63, představují pouze tři z osmi prvků, které Komise musí zohlednit při vypracování takového aktu.

- 123 Kromě toho nic v čl. 103 odst. 7 směrnice 2014/59 nenasvědčuje tomu, že je Komise povinna přiznat převažující význam jednomu nebo více z uvedených prvků.
- 124 Konečně všechny tři prvky předložené žalobkyní, pokud jde o instituce nacházející se v situaci srovnatelné s její situací, a sice jejich riziková expozice, pravděpodobnost řešení jejich krize nebo jejich význam pro stabilitu finančních trhů, byly v každém případě náležitě zohledněny v jednotlivých souborech ukazatelů rizik a ukazatelích rizik stanovených v článku 6 nařízení v přenesené pravomoci 2015/63, takže zvláštní situace takových institucí se odráží ve výpočtu příspěvků předem.
- 125 Za těchto podmínek žalobkyně neprokázala, že článek 6 nařízení v přenesené pravomoci 2015/63 je stížen zjevným pochybením nebo zneužitím pravomoci nebo že Komise jeho přijetím zjevně překročila meze své posuzovací pravomoci z důvodu, že toto ustanovení nestanoví snížení nebo osvobození od příspěvků předem ve prospěch institucí, jako je žalobkyně, jejichž riziková expozice, pravděpodobnost řešení krize nebo význam pro stabilitu finančních trhů jsou údajně velmi nízké, ne-li nulové.
- 126 Tento závěr není zpochybněn argumentem žalobkyně, podle kterého nařízení v přenesené pravomoci 2015/63 nestanoví žádný mechanismus zohledňující model podnikání považovaný za model s velmi malou mírou rizika, což dokládá skutečnost, že podle čl. 6 odst. 6 písm. a) tohoto nařízení v přenesené pravomoci může Jednotný výbor zohlednit „celkový model podnikání“ instituce pouze za účelem zvýšení příspěvku dotyčné instituce předem.
- 127 Podle čl. 103 odst. 7 směrnice 2014/59 je totiž Komise při přijímání aktů v přenesené pravomoci za účelem provedení tohoto ustanovení povinna zohlednit skutečnosti uvedené v písmenech a) až h) uvedeného ustanovení pro účely upřesnění pojmu „úprava příspěvků [předem] v poměru k rizikovému profilu institucí“. V článku 103 odst. 7 této směrnice však není nic, co by Komisi ukládalo povinnost stanovit soubor ukazatelů rizik nebo ukazatel rizika, v jehož rámci by model podnikání instituce mohl jako takový vést ke snížení příspěvku předem této instituce.
- 128 Kromě toho jednotlivé soubory ukazatelů rizik a ukazatele rizik stanovené v článku 6 nařízení v přenesené pravomoci 2015/63 každopádně umožňují cíleně zohlednit různé charakteristiky modelu podnikání s nízkým rizikem, takže instituci, která má takový model, je uložen nižší příspěvek předem.
- 129 S ohledem na výše uvedené musí být projednávaná námitka protiprávnosti zamítnuta.

3) Ke třetí námitce protiprávnosti, vycházející z dalšího přenesení pravomoci na Jednotný výbor

- 130 Žalobkyně tvrdí, že nařízení v přenesené pravomoci 2015/63 porušuje čl. 290 odst. 1 SFEU, neboť čl. 6 odst. 1 písm. d) nařízení v přenesené pravomoci 2015/63 svěřuje Jednotnému výboru pravomoc stanovit dodatečné ukazatele rizika. Z článku 290 odst. 1 SFEU a čl. 103 odst. 7 písm. d) směrnice 2014/59 přitom vyplývá, že je na Komisi, aby vymezila podmínky úpravy příspěvků předem splatných institucemi v závislosti na pravděpodobnosti řešení jejich krize, a že Komise tuto pravomoc nemůže přenést.

- 131 Tuto protiprávnost nařízení v přenesené pravomoci 2015/63 nelze zhojit ani čl. 6 odst. 5 až 8 téhož nařízení v přenesené pravomoci, kterým jsou stanoveny podrobnosti týkající se určení jednotlivých dílčích ukazatelů rizik, ani čl. 7 odst. 4 uvedeného nařízení v přenesené pravomoci, který stanoví systém vážení dílčích ukazatelů rizik.
- 132 Jednotný výbor a Komise s touto argumentací nesouhlasí.
- 133 Úvodem je třeba odmítnout argument Komise, že tato výtky je irelevantní, jelikož nařízení v přenesené pravomoci 2015/63, posuzované samostatně, není určeno Jednotnému výboru, ale pouze vnitrostátním orgánům příslušným k řešení krize, a Jednotný výbor je vázán ustanoveními nařízení v přenesené pravomoci 2015/63 pouze na základě pravidla uvedeného v čl. 70 odst. 6 nařízení č. 806/2014.
- 134 Je pravda, že nařízení v přenesené pravomoci 2015/63 bylo přijato na základě čl. 103 odst. 7 směrnice 2014/59 a že čl. 6 odst. 1 písm. d) tohoto nařízení v přenesené pravomoci je zpočátku určen pouze vnitrostátním orgánům příslušným k řešení krize. Toto ustanovení bylo na Jednotný výbor rozšířeno pouze prostřednictvím čl. 70 odst. 6 a čl. 5 odst. 1 nařízení č. 806/2014, podle nichž se akty v přenesené pravomoci přijaté na základě uvedeného čl. 103 odst. 7 použijí rovněž na určení příspěvků předem podle nařízení č. 806/2014, podle nichž je Jednotný výbor pro účely použití nařízení č. 806/2014 a směrnice 2014/59 považován za vnitrostátní orgán příslušný k řešení krize, pokud plní úkoly a vykonává pravomoci, které jsou svěřeny vnitrostátním orgánům příslušným k řešení krize podle této směrnice.
- 135 Za těchto podmínek lze argumentaci Komise chápat v tom smyslu, že pravomoci uvedené v čl. 6 odst. 1 písm. d) nařízení v přenesené pravomoci 2015/63 nebyly svěřeny Jednotnému výboru rozhodnutím Komise obsaženým v nařízení v přenesené pravomoci 2015/63, nýbrž rozhodnutím unijního normotvůrce obsaženým v nařízení č. 806/2014. Nejedná se tedy o další přenesení pravomoci Komise na Jednotný výbor, ale o přímé přenesení pravomoci unijního normotvůrce na Jednotný výbor legislativním aktem.
- 136 Takový závěr však není slučitelný s časovým sledem přijetí dotčených aktů, zejména s ohledem na skutečnost, že nařízení č. 806/2014 bylo přijato před přijetím nařízení v přenesené pravomoci 2015/63. Zatímco nařízení č. 806/2014 bylo přijato dne 15. července 2014, tedy dva měsíce po přijetí směrnice 2014/59, nařízení v přenesené pravomoci 2015/63 bylo přijato až dne 21. října 2014, tedy o více než tři měsíce později.
- 137 Z toho vyplývá, že unijní normotvůrce nemohl přijetím nařízení č. 806/2014 potvrdit případné přiznání nařízením v přenesené pravomoci 2015/63 Jednotnému výboru části pravomocí přenesených na Komisi článkem 103 odst. 7 směrnice 2014/59. Komise si mimoto byla v době přijetí nařízení v přenesené pravomoci 2015/63 nutně vědoma toho, že když svěřila – podle čl. 6 odst. 1 písm. d) tohoto nařízení – určité pravomoci „orgánům příslušným k řešení krize“, svěřila tyto pravomoci, pokud jde o členské státy, kterým bylo nařízení č. 806/2014 určeno, Jednotnému výboru.
- 138 Kromě toho skutečnost, že si Komise byla této okolnosti dobře vědoma, je potvrzena zněním bodu 7 odůvodnění nařízení v přenesené pravomoci 2015/63, podle kterého „pojem orgánu příslušného k řešení krize pro účely [tohoto] nařízení [v přenesené pravomoci] by měl zahrnovat také [Jednotný] výbor“.

- 139 Rozhodnutí svěřit některé pravomoci Jednotnému výboru v rámci souboru ukazatelů rizik „dodatečné ukazatele rizika, které stanoví orgán příslušný k řešení krize“ (dále jen „soubor ukazatelů rizik IV“) – a to bez ohledu na jejich povahu – tedy vyplývá z rozhodnutí Komise, které bylo přijato při přijetí nařízení v přenesené pravomoci 2015/63.
- 140 Dále je třeba analyzovat povahu pravomocí přiznaných Jednotnému výboru, aby bylo možné posoudit, zda na něj Komise přenesla pravomoci podle čl. 290 odst. 1 SFEU.
- 141 Podle čl. 6 odst. 1 písm. d) nařízení v přenesené pravomoci 2015/63 se soubor ukazatelů rizik IV skládá z dodatečných ukazatelů rizik, které stanoví vnitrostátní orgán příslušný k řešení krize.
- 142 Podle čl. 6 odst. 5 prvního pododstavce nařízení v přenesené pravomoci 2015/63 se soubor ukazatelů rizik IV skládá ze tří ukazatelů rizik, jimiž jsou zaprvé „obchodní činnosti a podrozvahové expozice, deriváty, složitost a způsobilost k řešení krize“, zadruhé „účast v institucionálním systému ochrany“ a zatřetí „rozsah předchozí mimořádné veřejné finanční podpory“.
- 143 Podle čl. 6 odst. 5 druhého pododstavce nařízení v přenesené pravomoci 2015/63 musí Jednotný výbor při určování těchto ukazatelů rizik vzít v úvahu, „s jakou pravděpodobností by v dané instituci mohl být zaveden režim řešení krize, a podle toho, s jakou pravděpodobností by pak při řešení krize této instituce došlo k využití mechanismu financování k řešení krizi“.
- 144 Ze znění čl. 6 odst. 5 druhého pododstavce nařízení v přenesené pravomoci 2015/63 vyplývá, že toto ustanovení přiznává Jednotnému výboru prostor pro uvážení, pokud jde o způsob, jakým musí pro účely určení uvedených ukazatelů rizika „vzít v úvahu“, „s jakou pravděpodobností by v dané instituci mohl být zaveden režim řešení krize a s jakou pravděpodobností by pak při řešení krize této instituce došlo k využití mechanismu financování k řešení krizi“, neboť kritéria stanovená v uvedeném ustanovení musí být Jednotným výborem upřesněna, aby mohla být použita na konkrétní případ.
- 145 Pokud jde o první ukazatel rizika, který spadá do souboru ukazatelů rizik IV a týká se obchodních činností, podrozvahových expozic, derivátů, složitosti a způsobilosti k řešení krize instituce, čl. 6 odst. 6 nařízení v přenesené pravomoci 2015/63 stanoví několik prvků, které musí Jednotný výbor zohlednit při stanovení tohoto ukazatele, z nichž některé mohou vést ke zvýšení rizikového profilu dotyčné instituce a jiné k jeho snížení.
- 146 Prvky, které mohou vést ke zvýšení tohoto rizikového profilu, jsou čtyři, a sice zaprvé „význam obchodních činností v souvislosti s bilanční sumou, úrovní kapitálu, rizikovostí expozic a celkovým modelem podnikání“, zadruhé „význam podrozvahových expozic v souvislosti s bilanční sumou, úrovní kapitálu a rizikovostí expozic“, zatřetí „význam hodnoty derivátů v souvislosti s bilanční sumou, úrovní kapitálu, rizikovostí expozic a celkovým modelem podnikání“ a začtvrté „rozsah, v němž se [...] má za to, že model podnikání a organizační struktura instituce jsou složité“.
- 147 Dva prvky mohou vést ke snížení tohoto rizikového profilu, a sice „relativní hodnota derivátů zúčtovaných ústřední protistranou“ a „rozsah, v němž [...] lze krizi instituce řešit rychle a bez právních překážek“.

- 148 Ze znění čl. 6 odst. 6 nařízení v přenesené pravomoci 2015/63 vyplývá, že toto ustanovení přiznává Jednotnému výboru prostor pro uvážení ohledně „významu“, který musí přikládat „obchodním činnostem“, „podroznahovým expozicím“ a „hodnotě derivátů“, a vztahu mezi jednotlivými prvky uvedenými v tomto ustanovení.
- 149 Z článku 6 odst. 6 nařízení v přenesené pravomoci 2015/63 tedy sice vyplývá, že podle prvního dílčího ukazatele rizika uvedeného v tomto ustanovení je třeba porovnat význam „obchodních činností“ ve vztahu k bilanční sumě, úrovni kapitálu, rizikovitosti expozic a celkovému modelu podnikání instituce, avšak uvedené ustanovení neobsahuje přesnější úpravu toho, jak má být takové porovnání konkrétně provedeno.
- 150 Totéž platí pro druhý a třetí dílčí ukazatel rizika, které jsou stanoveny v čl. 6 odst. 6 písm. a) bodech ii) a iii) nařízení v přenesené pravomoci 2015/63.
- 151 Pokud jde dále o stanovení ukazatele rizika „účast v institucionálním systému ochrany“, z čl. 6 odst. 7 nařízení v přenesené pravomoci 2015/63 vyplývá, že Jednotný výbor musí zohlednit, zda je hodnota finančních prostředků, které jsou okamžitě k dispozici, tak vysoká, „že by [dotyčné] instituci mohla poskytnout důvěryhodnou a účinnou podporu“, a stupeň právní nebo smluvní jistoty potvrzující, že tyto finanční prostředky „budou plně využity před tím, než bude případně požádáno o mimořádnou veřejnou podporu“.
- 152 Ze znění tohoto ustanovení vyplývá, že Jednotný výbor má prostor pro uvážení při posouzení splnění podmínek stanovených v uvedeném ustanovení, které se týkají dostatečné výše dostupných finančních prostředků dotyčného institucionálního systému ochrany pro nezbytné financování dotyčné instituce, a stupně právní či smluvní jistoty ohledně těchto prostředků.
- 153 Totéž platí pro váhy jednotlivých ukazatelů rizika v rámci souboru ukazatelů rizik IV, stanovené v čl. 7 odst. 4 nařízení v přenesené pravomoci 2015/63.
- 154 Ačkoli čl. 7 odst. 4 nařízení v přenesené pravomoci 2015/63 jasně uvádí relativní váhu tří ukazatelů rizika, které tvoří soubor ukazatelů rizik IV a jsou uvedeny v bodě 142 výše, nevyplývá totiž z tohoto ustanovení, jakým způsobem mají být stanoveny váhy jednotlivých dílčích ukazatelů rizika v rámci prvních dvou ukazatelů rizika. Uvedené ustanovení zejména neupřesňuje, zda musí být tyto váhy rozděleny mezi tyto dílčí ukazatele proporcionálně. Článek 7 odst. 4 nařízení v přenesené pravomoci 2015/63 tedy světuje Jednotnému výboru prostor pro uvážení při určení vah jednotlivých dílčích ukazatelů tvořících tyto ukazatele rizika, které musí být zohledněny podle čl. 6 odst. 5 až 7 nařízení v přenesené pravomoci 2015/63.
- 155 Z výše uvedeného vyplývá, že ustanovení obsažená v čl. 6 odst. 5 až 7 a čl. 7 odst. 4 nařízení v přenesené pravomoci 2015/63 týkající se souboru ukazatelů rizik IV přiznávají Jednotnému výboru posuzovací pravomoc.
- 156 Přiznání takového prostoru pro uvážení však neznamená přenesení pravomoci Komise na Jednotný výbor ve smyslu čl. 290 odst. 1 SFEU.
- 157 V tomto ohledu je třeba rozlišovat mezi pravomocí uvedenou v čl. 290 odst. 1 SFEU, tedy pravomocí přijímat nelegislativní akty s obecnou působností, kterými se doplňují nebo mění některé prvky legislativního aktu, které nejsou podstatné, a pravomocí uplatňovat akty s obecnou působností – legislativní nebo nelegislativní – na osoby nebo situace, které spadají do oblasti působnosti takových aktů.

- 158 Nařízení v přenesené pravomoci 2015/63 přitom neobsahuje žádné ustanovení, kterým by Komise svěřila Jednotnému výboru pravomoc přijímat akty s obecnou působností, které by doplnily nebo měnily některé prvky směrnice 2014/59, nařízení č. 806/2014 nebo tohoto nařízení v přenesené pravomoci. Naproti tomu řada ustanovení uvedeného nařízení v přenesené pravomoci, jako jsou jeho články 4 a 6 až 9, potvrzuje pravomoc přiznanou Jednotnému výboru směrnicí 2014/59 a nařízením č. 806/2014 uplatňovat tyto akty s obecnou působností při výpočtu příspěvků předem od institucí, které spadají do jejich působnosti.
- 159 Kromě toho navzdory označení souboru ukazatelů rizik IV uvedenému v čl. 6 odst. 1 písm. d) nařízení v přenesené pravomoci 2015/63, a sice „dodatečné ukazatele rizika, které stanoví orgán příslušný k řešení krize“, byly základní zásady týkající se použití tohoto souboru ukazatelů rizik upřesněny samotnou Komisí v čl. 6 odst. 5 až 8 tohoto nařízení v přenesené pravomoci. Stejně tak Komise v čl. 7 odst. 4 uvedeného nařízení v přenesené pravomoci stanovila pravidla poměrné váhy ukazatelů rizik v rámci tohoto souboru ukazatelů rizik.
- 160 Z toho vyplývá, že nařízení v přenesené pravomoci 2015/63 nesvěřilo Jednotnému výboru pravomoc přijímat akty s obecnou působností ve smyslu čl. 290 odst. 1 SFEU.
- 161 S ohledem na výše uvedené musí být projednávaná námitka protiprávnosti zamítnuta, a v důsledku toho musí být zamítnut i první žalobní důvod v rozsahu, v němž je založen na námitkách protiprávnosti.

2. Ke druhému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z námítky protiprávnosti nařízení č. 806/2014, směrnice 2014/59 a nařízení v přenesené pravomoci 2015/63 z důvodu, že porušují čl. 41 odst. 2 písm. c) a článek 47 Listiny

- 162 V rámci druhého žalobního důvodu žalobkyně tvrdí, že nařízení v přenesené pravomoci 2015/63 neumožňuje Jednotnému výboru dostatečně odůvodnit svá rozhodnutí, a tudíž namítá protiprávnost nařízení č. 806/2014, směrnice 2014/59 a tohoto nařízení v přenesené pravomoci z důvodu porušení čl. 41 odst. 2 písm. c) Listiny a práva na účinnou soudní ochranu zakotveného v článku 47 Listiny.

[omissis]

a) K věci samé

- 170 Druhý žalobní důvod sestává v podstatě ze dvou částí.

1) K první části, týkající se porušení čl. 41 odst. 2 písm. c) Listiny

- 171 Žalobkyně tvrdí, že nařízení v přenesené pravomoci 2015/63 neumožňuje Jednotnému výboru dostatečně odůvodnit svá rozhodnutí, a tudíž namítá protiprávnost tohoto nařízení v přenesené pravomoci z důvodu porušení čl. 41 odst. 2 písm. c) Listiny. Konkrétně metoda výpočtu příspěvků předem zavedená tímto nařízením v přenesené pravomoci předpokládá srovnání jednotlivých institucí, které musí tyto příspěvky hradit, takže žalobkyně nemůže ověřit správnost výpočtu jejího příspěvku předem bez přístupu k údajům ostatních institucí, o který je však připravena.

- 172 Kromě toho je právo na odůvodněné rozhodnutí zbaveno své podstaty tím, že se dovolává ochrany obchodního tajemství ostatních institucí. Při poskytování souhrnných údajů Jednotný výbor nenastolil přiměřenou rovnováhu mezi základními právy žalobkyně a ochranou obchodního tajemství ostatních institucí.
- 173 Konečně v rozsahu, v němž má Tribunál za to, že směrnice 2014/59 a nařízení č. 806/2014 ukládají metodu výpočtu vymezenou nařízením v přenesené pravomoci 2015/63, tato směrnice a toto nařízení rovněž v tomto rozsahu porušují čl. 41 odst. 2 písm. c) Listiny.
- 174 Jednotný výbor a Komise s touto argumentací nesouhlasí.
- 175 Na úvod je třeba připomenout, že články 4 až 9 nařízení v přenesené pravomoci 2015/63 stanoví – jak vyplývá z bodů 82 až 86 výše – pravidla, která musí Jednotný výbor použít při stanovení základního ročního příspěvku a jeho úpravě podle rizikového profilu institucí. Tato pravidla jsou pak konkrétně provedena v příloze I tohoto nařízení v přenesené pravomoci.
- 176 Podle oddílu nadepsaného „Krok 2“ přílohy I nařízení v přenesené pravomoci 2015/63 Jednotný výbor nejprve vypočítá počet intervalů, aby porovnal instituce z hlediska jednotlivých ukazatelů a dílčích ukazatelů rizika. Ve druhé fázi musí Jednotný výbor přiřadit ke každému intervalu v zásadě stejný počet institucí, přičemž nejprve přiřadí do prvního intervalu instituce s nejnižšími hodnotami hrubého ukazatele. Ve třetí fázi přidělí Jednotný výbor všem institucím zahrnutým do daného intervalu stejné hodnocení, nazvané „diskretizovaný ukazatel“, který musí zohlednit při zbývajícím výpočtu jejich multiplikátoru pro úpravu příspěvku.
- 177 Článek 296 druhý pododstavec SFEU stanoví, že právní akty musí obsahovat odůvodnění. Stejně tak právo na řádnou správu zakotvené v článku 41 Listiny stanoví povinnost orgánů, institucí a jiných subjektů Unie odůvodňovat svá rozhodnutí.
- 178 Odůvodnění rozhodnutí orgánu, instituce nebo jiného subjektu Unie má mimořádný význam, jelikož dotčené osobě umožňuje rozhodnout se s plnou znalostí věci, zda podat opravný prostředek proti tomuto rozhodnutí, a příslušnému soudu provést soudní přezkum, takže představuje jednu z podmínek účinnosti soudní kontroly zaručené článkem 47 Listiny (viz rozsudek ze dne 15. července 2021, Komise v. Landesbank Baden-Württemberg a SRB, C-584/20 P a C-621/20 P, EU:C:2021:601, bod 103 a citovaná judikatura).
- 179 Takové odůvodnění musí být přizpůsobeno povaze daného aktu a kontextu, ve kterém byl přijat. V tomto ohledu není požadováno, aby odůvodnění upřesňovalo všechny relevantní skutkové a právní okolnosti, jelikož dostatečnost odůvodnění musí být posuzována s ohledem nejen na jeho znění, ale také s ohledem na jeho kontext, jakož i s ohledem na všechna právní pravidla upravující dotčenou oblast, a zejména na zájem, jež mohou mít osoby, kterým je akt určen, na poskytnutí vysvětlení. Akt nepříznivě zasahující do právního postavení je tudíž dostatečně odůvodněn, jestliže byl vydán v souvislostech, které jsou zúčastněné osobě známy a umožňují jí pochopit dosah opatření, které vůči ní bylo přijato (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 15. července 2021, Komise v. Landesbank Baden-Württemberg a SRB, C-584/20 P a C-621/20 P, EU:C:2021:601, bod 104 a citovaná judikatura).
- 180 Pro účely posouzení, zda je toto odůvodnění dostatečné v případě rozhodnutí, kterým se stanoví příspěvky předem, je třeba zaprvé připomenout, že z judikatury Soudního dvora nelze vyvodit, že by odůvodnění každého rozhodnutí orgánu, instituce nebo jiného subjektu Unie, kterým se soukromému subjektu ukládá zaplacení určité peněžité částky, muselo nutně obsahovat všechny

skutečnosti, které jeho adresátovi umožní ověřit správnost výpočtu výše této peněžní částky (viz rozsudek ze dne 15. července 2021, Komise v. Landesbank Baden-Württemberg a SRB, C-584/20 P a C-621/20 P, EU:C:2021:601, bod 105 a citovaná judikatura).

- 181 Zadruhé orgány, instituce a jiné subjekty Unie jsou v zásadě povinny na základě zásady ochrany obchodního tajemství, která představuje obecnou zásadu unijního práva, která je konkretizována zejména v článku 339 SFEU, nesdělit konkurentům soukromého subjektu důvěrné informace, které tento subjekt poskytl (viz rozsudek ze dne 15. července 2021, Komise v. Landesbank Baden-Württemberg a SRB, C-584/20 P a C-621/20 P, EU:C:2021:601, bod 109 a citovaná judikatura).
- 182 Zatřetí závěr, že odůvodnění rozhodnutí Jednotného výboru, kterým se stanoví příspěvky předem, musí nezbytně umožnit institucím ověřit správnost výpočtu jejich příspěvku předem, by přitom nutně znamenal, že unijní normotvůrce nesmí zavést takový způsob výpočtu tohoto příspěvku, při kterém budou zahrnuty údaje, jejichž důvěrná povaha je chráněna unijním právem, a tedy by nadměrně omezil širokou posuzovací pravomoc, kterou tento normotvůrce musí za tímto účelem mít, zejména zabráněním mu rozhodnout se pro metodu, která může zajistit dynamické přizpůsobování financování Jednotného fondu pro řešení krizí v závislosti na vývoji finančního sektoru prostřednictvím komparativního zohledňování konkrétní finanční situace každé jednotlivé instituce povolené na území členských států, které se účastní jednotného mechanismu pro řešení krizí (rozsudek ze dne 15. července 2021, Komise v. Landesbank Baden-Württemberg a SRB, C-584/20 P a C-621/20 P, EU:C:2021:601, bod 118).
- 183 Začtvrté, i když z výše uvedeného vyplývá, že povinnost Jednotného výboru uvést odůvodnění musí být z důvodu principu, na kterém je založen systém financování Jednotného fondu pro řešení krizí, a způsobu výpočtu stanoveného unijním normotvůrcem poměřena s povinností Jednotného výboru zachovávat obchodní tajemství dotyčných institucí, nic to nemění na tom, že poslední zmíněnou povinnost nelze vykládat natolik široce, že zbaví povinnost uvést odůvodnění jejího hlavního obsahu (rozsudek ze dne 15. července 2021, Komise v. Landesbank Baden-Württemberg a SRB, C-584/20 P a C-621/20 P, EU:C:2021:601, bod 120).
- 184 Při poměrování povinnosti uvést odůvodnění se zásadou ochrany obchodního tajemství nelze mít nicméně za to, že by odůvodnění rozhodnutí ukládajícího soukromému subjektu zaplacení určité peněžité částky, aniž jsou mu poskytnuty všechny informace umožňující přesně ověřit výpočet výše této peněžité částky, bylo nutně a v každém případě na újmu hlavnímu obsahu povinnosti uvést odůvodnění (rozsudek ze dne 15. července 2021, Komise v. Landesbank Baden-Württemberg a SRB, C-584/20 P a C-621/20 P, EU:C:2021:601, bod 121).
- 185 Pokud jde o rozhodnutí Jednotného výboru, kterým se stanoví příspěvky předem, povinnost uvést odůvodnění je třeba považovat za splněnou tehdy, když osoby dotčené tímto rozhodnutím mají i bez obdržení údajů chráněných obchodním tajemstvím k dispozici metodu výpočtu použitou Jednotným výborem a informace dostatečné k tomu, aby v podstatě pochopily, jakým způsobem byla při výpočtu jejich příspěvku předem zohledněna jejich individuální situace vzhledem k situaci všech ostatních dotyčných institucí (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 15. července 2021, Komise v. Landesbank Baden-Württemberg a SRB, C-584/20 P a C-621/20 P, EU:C:2021:601, bod 122).
- 186 V takovém případě mají totiž tyto osoby možnost ověřit, zda byl jejich příspěvek předem stanoven svévolně bez ohledu na to, jaká je jejich skutečná ekonomická situace, nebo za použití nevěrohodných údajů o zbytku finančního sektoru. Uvedené osoby tak mohou pochopit důvody

rozhodnutí, jímž se stanoví jejich příspěvek předem, a posoudit, zda je účelné podat proti tomuto rozhodnutí opravný prostředek, takže požadovat po Jednotném výboru, aby sdělil každou číselnou hodnotu, o kterou se opírá výpočet příspěvku každé dotyčné instituce, by bylo nepřiměřené (rozsudek ze dne 15. července 2021, Komise v. Landesbank Baden-Württemberg a SRB, C-584/20 P a C-621/20 P, EU:C:2021:601, bod 123).

- 187 Z výše uvedeného vyplývá, že Jednotný výbor není zejména povinen poskytnout instituci údaje, které by jí umožnily úplně ověřit správnost hodnoty multiplikátoru pro úpravu příspěvku, neboť takové ověření by předpokládalo dostupnost údajů, na které se vztahuje obchodní tajemství týkající se ekonomické situace každé z ostatních dotyčných institucí (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 15. července 2021, Komise v. Landesbank Baden-Württemberg a SRB, C-584/20 P a C-621/20 P, EU:C:2021:601, bod 135).
- 188 V této souvislosti je třeba podotknout, že nařízení v přenesené pravomoci 2015/63 nijak nebrání tomu, aby Jednotný výbor v kolektivní a anonymizované formě poskytl informace dostatečné k tomu, aby dané instituci bylo umožněno pochopit, jakým způsobem byla při výpočtu jejího příspěvku předem zohledněna její individuální situace vzhledem k situaci všech ostatních dotčených institucí (rozsudek ze dne 15. července 2021, Komise v. Landesbank Baden-Württemberg a SRB, C-584/20 P a C-621/20 P, EU:C:2021:601, bod 139).
- 189 Nařízení v přenesené pravomoci 2015/63 konkrétně umožňuje Jednotnému výboru poskytnout – aniž poruší svou povinnost zachovávat obchodní tajemství – mezní hodnoty každého intervalu a související ukazatele rizik, aby se dotyčná instituce mohla ujistit zejména o tom, že zařazení, které jí bylo při diskretizaci ukazatelů rizik – definované v příloze I tohoto nařízení v přenesené pravomoci – přiděleno, skutečně odpovídá její ekonomické situaci, dále že tato diskretizace byla provedena v souladu s metodou upravenou tímto nařízením v přenesené pravomoci na základě věrohodných údajů a také že všechny ukazatele rizik, které měly být podle nařízení č. 806/2014 a nařízení v přenesené pravomoci 2015/63 zohledněny, skutečně zohledněny byly (rozsudek ze dne 15. července 2021, Komise v. Landesbank Baden-Württemberg a SRB, C-584/20 P a C-621/20 P, EU:C:2021:601, bod 137).
- 190 Z výše uvedeného vyplývá, že nařízení v přenesené pravomoci 2015/63 nebrání Jednotnému výboru v tom, aby splnil svou povinnost uvést odůvodnění tím, že mu umožní poskytnout dotyčným institucím dostatečné informace k pochopení důvodů, na nichž se zakládají rozhodnutí stanovící příspěvky předem (rozsudek ze dne 15. července 2021, Komise v. Landesbank Baden-Württemberg a SRB, C-584/20 P a C-621/20 P, EU:C:2021:601, bod 141).
- 191 Totéž platí pro směrnici 2014/59 a nařízení č. 806/2014, které stanoví zásady pro výpočet příspěvků předem. Pokud jde o uvedenou směrnici, zásady stanovené touto směrnicí byly následně provedeny nařízením v přenesené pravomoci 2015/63, které bylo přijato na základě čl. 103 odst. 7 uvedené směrnice. Režim tohoto nařízení v přenesené pravomoci se konečně stal použitelným na základě čl. 70 odst. 6 nařízení č. 806/2014 na výpočet příspěvků předem vybraných na základě tohoto nařízení.
- 192 Výše uvedené závěry nejsou zpochybněny argumenty žalobkyně.

- 193 Zprvč, pokud jde o argument žalobkyně, že Komise mohla stanovit metodu výpočtu, která nepodřizuje příspěvky předem jednotlivých institucí příspěvkům, které mají uhradit všechny ostatní instituce, je třeba uvést, že taková vzájemná závislost příspěvků předem vyplývá z legislativní volby vyjádřené v člancích 102 a 103 směrnice 2014/59, jakož i v člancích 69 a 70 nařízení č. 806/2014.
- 194 Vzhledem k tomu, že se unijní normotvůrce platně rozhodl pro takovou metodu (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 15. července 2021, Komise v. Landesbank Baden-Württemberg a SRB, C-584/20 P a C-621/20 P, EU:C:2021:601, bod 116), Komisi nepříslušelo měnit ji aktem v přenesené pravomoci.
- 195 Zadruhé žalobkyně nemůže zpochybnit legalitu nařízení v přenesené pravomoci 2015/63 na základě praxe jiných finančních orgánů, zejména praxe Evropského orgánu pro bankovníctví (EBA), která ukazuje, že je možný jiný systém odůvodnění rozhodnutí stanovících příspěvky předem.
- 196 Jak bylo uvedeno v bodech 107 až 113 výše, Komise má totiž širokou posuzovací pravomoc k tomu, aby nařízením v přenesené pravomoci 2015/63 upřesnila pravidla týkající se úpravy příspěvků předem v závislosti na rizikovém profilu institucí, takže Tribunálu nepřísluší, aby určil, zda byl přístup Komise jediným nebo nejlepším možným způsobem, ale zda byl zjevně nepřiměřený (obdobně viz rozsudek ze dne 12. července 2001, Jippes a další, C-189/01, EU:C:2001:420, bod 83). Pouhá skutečnost, že existují alternativní přístupy, proto neznamená, že je toto nařízení v přenesené pravomoci protiprávní.
- 197 Zatřetí je třeba odmítnout argument žalobkyně, podle kterého by obchodní tajemství institucí mělo požívat nižší ochrany z důvodu uplynutí času.
- 198 Z judikatury Soudního dvora sice vyplývá, že informace, které mohly být v určité době obchodním tajemstvím a jejich stáří je pět a více let, jsou v důsledku uplynutí času v zásadě považovány za historické a z tohoto důvodu pozbyly své tajné povahy, ledaže výjimečně účastník, který tuto povahu uplatňuje, prokáže, že navzdory svému stáří tyto informace stále představují zásadní znaky jeho obchodního postavení nebo postavení třetích osob (v tomto smyslu obdobně viz rozsudek ze dne 19. června 2018, Baumeister, C-15/16, EU:C:2018:464, bod 54 a citovaná judikatura).
- 199 Údaje použité pro výpočet příspěvků předem na dané příspěvkové období však byly staré méně než pět let. Podle čl. 4 odst. 1 a čl. 14 odst. 1 až 4 nařízení v přenesené pravomoci 2015/63 musí totiž Jednotný výbor zohlednit údaje o institucích, které jsou k dispozici ke dni 31. prosince roku předcházejícího příspěvkovému období.
- 200 S ohledem na výše uvedené musí být první část druhého žalobního důvodu zamítnuta.

[omissis]

3. K šestému žalobnímu důvodu v rozsahu, v němž vychází z protiprávnosti nařízení v přenesené pravomoci 2015/63

- 219 V rámci šestého žalobního důvodu žalobkyně v podstatě formulovala čtyři výtky. V rámci prvních dvou výtek vznáší žalobkyně námitky protiprávnosti nařízení v přenesené pravomoci 2015/63. V rámci zbývajících dvou výtek zpochybňuje legalitu samotného napadeného rozhodnutí.

220 Nejprve je třeba zkoumat námitky protiprávnosti, přičemž výtky týkající se legality napadeného rozhodnutí budou posouzeny níže v bodech 403 až 420.

a) K výtce týkající se neslučitelnosti nařízení v přenesené pravomoci 2015/63 s čl. 103 odst. 2 a 7 směrnice 2014/59

221 Žalobkyně v podstatě tvrdí, že čl. 103 odst. 7 směrnice 2014/59 ukládá Komisi, aby při přijímání aktů v přenesené pravomoci za účelem provedení tohoto ustanovení nezahrnula do výpočtu příspěvků předem takové závazky, které nejsou vystaveny riziku, jako jsou pasiva, která žalobkyně drží jakožto fiduciární zástupce. Vzhledem k tomu, že nařízení v přenesené pravomoci 2015/63 takové vyloučení nestanoví, porušuje čl. 103 odst. 7 uvedené směrnice.

222 Jednotný výbor a Komise s touto argumentací nesouhlasí.

223 Jak bylo uvedeno v bodech 116 až 118 výše, kromě kapitálu a pojištěných vkladů je třeba pro účely výpočtu příspěvků předem podle čl. 103 odst. 2 směrnice 2014/59 a čl. 70 odst. 2 nařízení č. 806/2014 v zásadě zohlednit všechny závazky institucí.

224 Kromě toho nic v čl. 103 odst. 7 směrnice 2014/59 nevyžaduje, aby Komise z výpočtu příspěvků předem vyloučila určité závazky, které jsou údajně bezrizikové. Jak bylo uvedeno v bodech 122 a 123 výše, prvek „riziková expozice instituce“ stanovený v písm. a) tohoto ustanovení je pouze jedním z prvků, které musí Komise zohlednit při přijímání aktů v přenesené pravomoci za účelem provedení uvedeného ustanovení. Kromě toho z uvedeného ustanovení nevyplývá, že by Komise měla přikládat převažující význam jednomu nebo několika z uvedených prvků.

225 Za těchto podmínek žalobkyně neprokázala, že nařízení v přenesené pravomoci 2015/63 je neslučitelné s čl. 103 odst. 7 směrnice 2014/59.

226 Tato výtka musí být tedy zamítnuta.

b) K výtce týkající se neslučitelnosti nařízení v přenesené pravomoci 2015/63 s článkem 114 SFEU v rozsahu, v němž měla Komise zohlednit rozdílné vnitrostátní podmínky provádění směrnice 86/635

227 Žalobkyně tvrdí, že nařízení v přenesené pravomoci 2015/63 porušuje článek 114 SFEU v rozsahu, v němž nevyklučuje finanční prostředky, které instituce spravuje vlastním jménem, ale na účet jiné osoby, ze závazků použitých pro účely výpočtu příspěvků předem, a to z důvodu, že nezohledňuje rozdílné vnitrostátní podmínky provádění čl. 10 odst. 1 třetí věty směrnice Rady 86/635/EHS ze dne 8. prosince 1986 o ročních účetních závěrkách a konsolidovaných účetních závěrkách bank a ostatních finančních institucí (Úř. věst. 1986, L 372, s. 1; Zvl. vyd. 06/01, s. 152).

228 Jednotný výbor a Komise s touto argumentací nesouhlasí.

229 V souladu s čl. 70 odst. 2 druhým pododstavcem písm. b) nařízení č. 806/2014 a čl. 103 odst. 2 směrnice 2014/59 vypočítá Jednotný výbor pro každou instituci základní roční příspěvek. Tento příspěvek je úměrný podílu celkové hodnoty závazků dotyčné instituce na čistých závazcích všech institucí povolených na území zúčastněných členských států – pokud jde o část tohoto

příspěvku vypočtenou na unijním základě – a všech institucí povolených na území členského státu, ve kterém má daná instituce sídlo, pokud jde o část uvedeného příspěvku vypočtenou na vnitrostátním základě.

- 230 Pokud jde o určování závazků, které je třeba zohlednit pro účely tohoto výpočtu, je třeba uvést, že čl. 3 odst. 1 bod 11 nařízení v přenesené pravomoci 2015/63 definuje „celkové závazky“ jako „celkové závazky definované v oddíle 3 směrnice [...] 86/635/[...] nebo definované v souladu s mezinárodními standardy účetního výkaznictví uvedenými v nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1606/2002[ze dne 19. července 2002 o uplatňování mezinárodních účetních standardů (Úř. věst. 2002, L 243, s. 1; Zvl. vyd. 13/29, s. 600)]“.
- 231 Podle čl. 10 odst. 1 směrnice 86/635, který je součástí oddílu 3 uvedené směrnice, musí být peněžní prostředky, které instituce spravuje vlastním jménem ve prospěch třetí osoby, zpravidla vykázány v rozvaze této instituce, nabývá-li úvěrová instituce k daným aktivům práva.
- 232 Článek 10 odst. 1 třetí věta směrnice 86/635 však stanoví, že členské státy mohou dotčeným institucím povolit vykazování těchto peněžních prostředků v podrozvaze, pokud existuje zvláštní úprava, která umožňuje jejich vyloučení z aktiv použitelných k rozdělení v případě likvidace instituce.
- 233 V tomto ohledu účastníci řízení uvedli, že podle ustanovení přijatých Spolkovou republikou Německo za účelem dosažení souladu s článkem 10 směrnice 86/635 měly být závazky týkající se svěřeneckých činností žalobkyně vykázány v rozvaze žalobkyně.
- 234 Účastníci řízení rovněž jako příklad uvedli, že Rakouská republika využila možnosti nabízené čl. 10 odst. 1 třetí větou směrnice 86/635 umožnit institucím, aby vykázaly peněžní prostředky spravované vlastním jménem, avšak na účet jiné osoby v podrozvaze.
- 235 Z toho podle žalobkyně vyplývá, že má-li instituce sídlo v takovém členském státě, jako je Rakouská republika, namísto Spolkové republiky Německo, může vykazovat závazky týkající se takových svěřeneckých činností v podrozvaze, takže tyto závazky nejsou zohledněny při výpočtu jejího základního ročního příspěvku.
- 236 V této souvislosti žalobkyně tvrdí, že Komise tím, že v nařízení v přenesené pravomoci 2015/63 nezohlednila tento rozdíl mezi účetními pravidly jednotlivých členských států, pokud jde o svěřenecké činnosti, způsobila narušení hospodářské soutěže v rozporu s článkem 114 SFEU.
- 237 Vzhledem k tomu, že námitka protiprávnosti vznesená žalobkyní je založena na článku 114 SFEU, je třeba uvést, že toto ustanovení vytváří pro Parlament a Radu právní základ pro přijímání legislativních aktů, jejichž cílem je odstranění překážek obchodu vyplývajících z rozdílů mezi právními a správními předpisy členských států [v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 8. září 2021, Brunswick Bowling Products v. Komise, T-152/19, EU:T:2021:539, bod 37 (nezveřejněný)].
- 238 Naproti tomu článek 114 SFEU neopravňuje Komisi k tomu, aby při přijímání aktů v přenesené pravomoci na základě článku 290 SFEU jednala nad rámec pravomoci svěřené unijním normotvůrcem na základě posledně uvedeného ustanovení. Komisi proto nepřísluší napravovat rozdílné vnitrostátní podmínky provádění unijního práva, pokud k tomu není zmocněna legislativním aktem.

- 239 V projednávané věci ani směrnice 2014/59, ani nařízení č. 806/2014 nezmocnily Komisi k harmonizaci vnitrostátních účetních pravidel týkajících se peněžních prostředků, které instituce spravuje vlastním jménem, ale na účet jiné osoby.
- 240 Za těchto podmínek nemůže žalobkyně Komisi vytýkat, že porušila článek 114 SFEU tím, že údajně způsobila narušení hospodářské soutěže v rozporu s tímto ustanovením z důvodu přijetí nařízení v přenesené pravomoci 2015/63.
- 241 Z toho vyplývá, že tato výtka musí být zamítnuta.

B. K žalobním důvodům týkajícím se legality napadeného rozhodnutí

1. K odůvodnění roční cílové úrovně

- 242 Úvodem je třeba připomenout, že neexistence či nedostatek odůvodnění představuje nepominutelný důvod, který unijní soud může, nebo dokonce musí zkoumat i bez návrhu (viz rozsudek ze dne 2. prosince 2009, Komise v. Irsko a další, C-89/08 P, EU:C:2009:742, bod 34 a citovaná judikatura).
- 243 Organizačním procesním opatřením a na jednání se Tribunál z úřední pravomoci dotázal účastníků řízení na případné nedostatky odůvodnění napadeného rozhodnutí, pokud jde o stanovení roční cílové úrovně.
- 244 Za účelem posouzení, zda je napadené rozhodnutí stíženo takovou vadou, je třeba připomenout, že podle čl. 69 odst. 1 nařízení č. 806/2014 musí dostupné finanční prostředky v Jednotném fondu pro řešení krizí dosáhnout do konce počátečního osmiletého období, které počíná dnem 1. ledna 2016 (dále jen „počáteční období“), konečné cílové úrovně, která odpovídá nejméně 1 % hodnoty pojištěných vkladů všech institucí povolených na území všech zúčastněných členských států.
- 245 Podle čl. 69 odst. 2 nařízení č. 806/2014 se příspěvky předem musí během počátečního období rozdělit co nejrovnoměrněji v čase do okamžiku dosažení konečné cílové úrovně uvedené v bodě 244 výše, přitom se však náležitě zohlední fáze hospodářského cyklu a dopad, který mohou procyklické příspěvky mít na finanční situaci institucí.
- 246 Článek 70 odst. 2 nařízení č. 806/2014 upřesňuje, že příspěvky, které mají každoročně uhradit všechny instituce povolené na území všech zúčastněných členských států, nepřekročí 12,5 % konečné cílové úrovně.
- 247 Co se týče způsobu výpočtu příspěvků předem, čl. 4 odst. 2 nařízení v přenesené pravomoci 2015/63 stanoví, že Jednotný výbor stanoví jejich výši na základě roční cílové úrovně, přičemž zohlední konečnou cílovou úroveň, a na základě čtvrtletně počítané průměrné hodnoty vkladů pojištěných v předchozím roce všemi institucemi povolenými na území všech zúčastněných členských států.
- 248 Stejně tak podle článku 4 prováděcího nařízení 2015/81 vypočítá Jednotný výbor příspěvek předem pro každou instituci na základě roční cílové úrovně, která musí být stanovena s ohledem na konečnou cílovou úroveň a v souladu s metodikou uvedenou v nařízení v přenesené pravomoci 2015/63.

- 249 Jak vyplývá z bodu 48 odůvodnění napadeného rozhodnutí, v projednávané věci stanovil Jednotný výbor pro příspěvkové období 2021 roční cílovou úroveň ve výši 11 287 677 212,56 eura.
- 250 V bodech 36 a 37 odůvodnění napadeného rozhodnutí Jednotný výbor v podstatě vysvětlil, že roční cílová úroveň musí být stanovena na základě analýzy vývoje pojištěných vkladů v předchozích letech, veškerého relevantního vývoje hospodářské situace, jakož i na základě analýzy ukazatelů týkajících se fáze hospodářského cyklu a dopadů procyklických příspěvků na finanční situaci institucí. Následně Jednotný výbor považoval za vhodné stanovit koeficient, který vycházel z této analýzy a z finančních prostředků dostupných v Jednotném fondu pro řešení krizí (dále jen „koeficient“). Tento koeficient pak použil na jednu osminu průměrné hodnoty vkladů pojištěných v roce 2020, aby tak získal roční cílovou úroveň.
- 251 Jednotný výbor popsal postup pro stanovení koeficientu v bodech 38 až 47 odůvodnění napadeného rozhodnutí.
- 252 V bodě 38 odůvodnění napadeného rozhodnutí Jednotný výbor konstatoval nepřetržitý vzestupný trend pojištěných vkladů u všech institucí zúčastněných členských států. Čtvrtletně počítaná průměrná výše těchto vkladů v roce 2020 konkrétně činila 6,689 bilionu eur.
- 253 V bodech 40 a 41 odůvodnění napadeného rozhodnutí Jednotný výbor předložil prognózu vývoje pojištěných vkladů pro zbývající tři roky počátečního období, tedy pro roky 2021–2023. Odhadoval, že roční míry nárůstu pojištěných vkladů do konce počátečního období se budou pohybovat mezi 4 % a 7 %.
- 254 V bodech 42 až 45 odůvodnění napadeného rozhodnutí Jednotný výbor předložil vyhodnocení fáze hospodářského cyklu a potenciálního procyklického účinku, který by příspěvky předem mohly mít na finanční situaci institucí. Za tímto účelem uvedl, že zohlednil několik ukazatelů, jako je prognóza Komise týkající se růstu hrubého domácího produktu a prognózy ECB v tomto ohledu nebo úvěrový tok soukromého sektoru vyjádřený jako procentní podíl hrubého domácího produktu.
- 255 V bodě 46 odůvodnění napadeného rozhodnutí dospěl Jednotný výbor k závěru, že lze sice důvodně očekávat další růst pojištěných vkladů v bankovní unii, avšak tempo tohoto růstu bude nižší než v roce 2020. V tomto ohledu Jednotný výbor v bodě 47 odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že ve věci míry růstu pojištěných vkladů v nadcházejícím období až do roku 2023 zaujal „konzervativní přístup“.
- 256 S ohledem na tyto úvahy stanovil Jednotný výbor v bodě 48 odůvodnění napadeného rozhodnutí hodnotu koeficientu na 1,35 %. Poté vypočítal roční cílovou úroveň vynásobením průměrné výše vkladů pojištěných v roce 2020 tímto koeficientem a vydělením výsledku osmi podle následujícího matematického vzorce, uvedeného v bodě 48 odůvodnění uvedeného rozhodnutí:
- $$\begin{aligned} \text{„Úroveň}_0 \text{ [výše roční cílové úrovně]} &= \text{celková výše pojištěných vkladů}_{2020} * 0,0135 * \frac{1}{8} \\ &= 11\,287\,677\,212,56 \text{ EUR} \end{aligned}$$
- 257 Z vysvětlení Jednotného výboru na jednání v podstatě vyplývá, že roční cílovou úroveň pro příspěvkové období 2021 stanovil následovně.

- 258 Zprvčé Jednotný výbor stanovil na základě výhledové analýzy výši pojištěných vkladů všech institucí povolených na území všech zúčastněných členských států, předpokládanou ke konci počátečního období, na přibližně 7,5 bilionu eur. K této částce dospěl na základě zohlednění průměrné výše pojištěných vkladů v roce 2020, tedy 6,689 bilionu eur, roční míry růstu pojištěných vkladů ve výši 4 %, jakož i počtu příspěvkových období zbývajících do konce počátečního období, v daném případě tří příspěvkových období.
- 259 Zadruhé v souladu s čl. 69 odst. 1 nařízení č. 806/2014 vypočetl Jednotný výbor 1 % z těchto 7,5 bilionu eur, aby získal odhadovanou výši konečné cílové úrovně, které mělo být dosaženo k 31. prosinci 2023, tedy přibližně 75 miliard eur.
- 260 Zatřetí Jednotný výbor od posledně zmíněné částky odečetl finanční zdroje, které měl Jednotný fond pro řešení krizí již k dispozici v roce 2021, tj. přibližně 42 miliard eur, a získal tak částku, kterou zbývalo vybrat během zbývajících příspěvkových období do konce počátečního období, tedy od roku 2021 do roku 2023. Tato částka činila přibližně 33 miliard eur.
- 261 Začtvrté Jednotný výbor tuto posledně uvedenou částku vydělil třemi, aby ji rovnoměrně rozdělil mezi uvedená tři zbývající příspěvková období. Roční cílová úroveň pro příspěvkové období 2021 byla tedy stanovena ve výši uvedené v bodě 249 výše, tj. přibližně 11,287 miliardy eur.
- 262 Jednotný výbor na jednání rovněž uvedl, že zveřejnil informace, z nichž vycházela metoda popsána v bodech 258 až 261 výše a které žalobkyni umožnily pochopit metodu, na základě které byla stanovena roční cílová úroveň. Konkrétně upřesnil, že v květnu roku 2021, tedy po přijetí napadeného rozhodnutí, ale před podáním projednávané žaloby, zveřejnil na svých internetových stránkách informativní přehled nazvaný „Fact Sheet 2021“ (dále jen „informativní přehled“), který uváděl odhadovanou výši konečné cílové úrovně. Jednotný výbor rovněž uvedl, že výši finančních prostředků dostupných v Jednotném fondu pro řešení krizí bylo možné zjistit i z jeho internetových stránek, jakož i z dalších veřejných zdrojů, a to již před přijetím napadeného rozhodnutí.
- 263 Za účelem posouzení, zda Jednotný výbor splnil povinnost uvést odůvodnění, pokud jde o určení roční cílové úrovně, je třeba nejprve připomenout, že neexistence či nedostatek odůvodnění představuje nepominutelný důvod, který unijní soud může nebo dokonce musí zkoumat i bez návrhu (viz rozsudek ze dne 2. prosince 2009, Komise v. Irsko a další, C-89/08 P, EU:C:2009:742, bod 34 a citovaná judikatura). Tribunál tedy může, ba dokonce musí zohlednit i jiné nedostatky odůvodnění než ty, na které poukazuje žalobkyně, a to zejména tehdy, když jsou odhaleny v průběhu řízení.
- 264 Takové odůvodnění musí být přizpůsobeno povaze daného aktu a kontextu, ve kterém byl přijat. V tomto ohledu není požadováno, aby odůvodnění upřesňovalo všechny relevantní skutkové a právní okolnosti, jelikož dostatečnost odůvodnění musí být posuzována s ohledem nejen na jeho znění, ale také s ohledem na jeho kontext, jakož i s ohledem na všechna právní pravidla upravující dotčenou oblast, a zejména na zájem, jež mohou mít osoby, kterým je akt určen, na poskytnutí vysvětlení. Akt nepříznivě zasahující do právního postavení je tudíž dostatečně odůvodněn, jestliže byl vydán v souvislostech, které jsou zúčastněné osobě známy a umožňují jí pochopit dosah opatření, které vůči ní bylo přijato (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 15. července 2021, Komise v. Landesbank Baden-Württemberg a SRB, C-584/20 P a C-621/20 P, EU:C:2021:601, bod 104 a citovaná judikatura).

- 265 Toto odůvodnění musí mimo jiné být prosto vnitřních rozporů, aby se zúčastněné strany mohly seznámit se skutečnými důvody tohoto rozhodnutí za účelem obrany svých práv před příslušným soudem a tento soud mohl provést jeho přezkum (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 10. července 2008, Bertelsmann a Sony Corporation of America v. Impala, C-413/06 P, EU:C:2008:392, bod 169 a citovaná judikatura; ze dne 22. září 2005, Suproco v. Komise, T-101/03, EU:T:2005:336, body 20 a 45 až 47, a ze dne 16. prosince 2015, Řecko v. Komise, T-241/13, EU:T:2015:982, bod 56).
- 266 Stejně tak, pokud autor napadeného rozhodnutí poskytne v průběhu řízení před unijním soudem určitá vysvětlení ohledně důvodů tohoto rozhodnutí, musí být tato vysvětlení soudržná s úvahami uvedenými v tomto rozhodnutí (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 22. září 2005, Suproco v. Komise, T-101/03, EU:T:2005:336, body 45 až 47, a ze dne 13. prosince 2016, Printeos a další v. Komise, T-95/15, EU:T:2016:722, body 54 a 55).
- 267 Pokud totiž úvahy uvedené v napadeném rozhodnutí nejsou s takovými vysvětleními podanými během soudního řízení soudržné, neplní odůvodnění dotčeného rozhodnutí funkce připomenuté v bodech 178 a 179 výše. Taková nesoudržnost konkrétně brání zúčastněným stranám seznámit se před podáním žaloby se skutečnými důvody napadeného rozhodnutí a připravit si ve vztahu k těmto důvodům svou obhajobu a dále unijnímu soudu zjistit důvody, které tvořily skutečný právní podklad tohoto rozhodnutí, a přezkoumat jejich soulad s použitelnými pravidly.
- 268 A konečně je třeba připomenout, že pokud Jednotný výbor přijme rozhodnutí, kterým se stanoví příspěvky předem, musí dotčným institucím sdělit metodu výpočtu těchto příspěvků (viz rozsudek ze dne 15. července 2021, Komise v. Landesbank Baden-Württemberg a SRB, C-584/20 P a C-621/20 P, EU:C:2021:601, bod 122).
- 269 Totéž musí platit pro metodu stanovení roční cílové úrovně, jelikož tato částka má v systematické takového rozhodnutí zásadní význam. Jak plyne z článku 4 prováděcího nařízení 2015/81, způsob výpočtu příspěvků předem totiž spočívá v rozdělení uvedené částky mezi všechny dotyčné instituce, takže její zvýšení nebo snížení vede k odpovídajícímu zvýšení nebo snížení příspěvku předem každé z těchto institucí.
- 270 Z výše uvedeného vyplývá, že je-li Jednotný výbor povinen vysvětlit institucím prostřednictvím napadeného rozhodnutí metodu určení roční cílové úrovně, musí být tato vysvětlení soudržná s vysvětleními poskytnutými Jednotným výborem v průběhu soudního řízení a týkat se skutečně použité metody.
- 271 V projednávané věci tomu tak ovšem není.
- 272 Především je totiž třeba poukázat na to, že napadené rozhodnutí v bodě 48 odůvodnění uvedlo matematický vzorec, který údajně sloužil jako základ pro určení roční cílové úrovně. Je však zřejmé, že tento vzorec nezahrnuje prvky metody, kterou Jednotný výbor skutečně použil a která byla podrobněji popsána na jednání. Jak vyplývá z bodů 258 až 261 výše, Jednotný výbor totiž dospěl na základě této metody k roční cílové úrovni tím, že od konečné cílové úrovně odečetl finanční prostředky dostupné v Jednotném fondu pro řešení krizí, aby vypočetl částku, kterou zbývalo vybrat do konce počátečního období, a tuto částku vydělil třemi. Tyto dvě fáze výpočtu nejsou přitom v uvedeném matematickém vzorci vyjádřeny.

- 273 Tento závěr nemůže být navíc zpochybněn tvrzením Jednotného výboru, že v květnu 2021 zveřejnil informativní přehled, který obsahoval rozpětí uvádějící případné výše konečné cílové úrovně, a na svých internetových stránkách výši finančních prostředků dostupných v Jednotném fondu pro řešení krizí. Nezávisle na tom, zda žalobkyně tyto částky skutečně znala, nebyly totiž tyto částky samy o sobě takové povahy, aby jí umožnily rozpoznat, že Jednotný výbor obě operace uvedené v bodě 272 výše skutečně použil, zvláště když se o nich nezmiňuje ani matematický vzorec stanovený v bodě 48 odůvodnění napadeného rozhodnutí.
- 274 Podobnými nesoudržnostmi je stížen i způsob, jakým byl stanoven koeficient ve výši 1,35 %, přestože mu v matematickém vzorci zmíněném v bodě 256 výše náleží prvořadá úloha. Tento koeficient by totiž mohl být chápán v tom smyslu, že je kromě jiných parametrů založen na předpokládaném růstu pojištěných vkladů během zbývajících let počátečního období. To však není konzistentní s vysvětleními poskytnutými Jednotným výborem na jednání, z nichž plyne, že tento koeficient byl stanoven tak, aby mohl odůvodnit výsledek výpočtu výše roční cílové úrovně, tedy poté, co Jednotný výbor tuto částku vypočítal ve čtyřech krocích uvedených v bodech 258 až 261 výše, mj. vydělením částky vzešlé z odečtení finančních prostředků dostupných v Jednotném fondu pro řešení krizí od konečné cílové úrovně třemi. Tento postup však z napadeného rozhodnutí nijak nevyplývá.
- 275 Mimoto je třeba připomenout, že podle informativního přehledu se výše odhadované konečné cílové úrovně pohybovala v rozpětí mezi 70 a 75 miliardami eur. Toto rozpětí přitom zjevně nesouhlasí s mírou růstu pojištěných vkladů v mezi 4 % a 7 %, uvedenou v bodě 41 odůvodnění napadeného rozhodnutí. Jednotný výbor totiž na jednání uvedl, že pro účely určení roční cílové úrovně zohlednil míru růstu pojištěných vkladů ve výši 4 % – což byla spodní hodnota posledně uvedeného rozpětí – a že tak dospěl k odhadované konečné cílové úrovni 75 miliard eur, která představuje nejvyšší hodnotu prvně uvedeného rozpětí. Ukazuje se tak, že mezi těmito dvěma rozpětími existuje nesoulad. Rozpětí míry vývoje pojištěných vkladů totiž zahrnuje i hodnoty vyšší než 4 %, jejichž použití by však vedlo k vyšší odhadované konečné cílové úrovni, než jsou hodnoty zahrnuté v rozpětí týkajícím se této cílové úrovně. A dále je pro žalobkyni nemožné pochopit, proč Jednotný výbor zahrnul do rozpětí uvedené cílové úrovně částky, které jsou nižší než 75 miliard eur. K jejich dosažení by totiž bylo nezbytné použít sazbu, která je nižší než 4 %, avšak není zahrnuta v rozpětí týkajícím se míry růstu pojištěných vkladů. Za těchto podmínek nebyla žalobkyně schopna určit způsob, jakým Jednotný výbor použil rozpětí týkající se míry vývoje těchto vkladů, aby vypočetl odhadovanou konečnou cílovou úroveň.
- 276 Z toho vyplývá, že pokud jde o určení roční cílové úrovně, metoda skutečně použitá Jednotným výborem, která byla popsána na jednání, neodpovídá metodě popsané v napadeném rozhodnutí, takže ani instituce, ani Tribunál nemohly na základě napadeného rozhodnutí identifikovat skutečné důvody pro stanovení této cílové úrovně.
- 277 S ohledem na výše uvedené je třeba dovodit, že napadené rozhodnutí je stíženo vadami odůvodnění, pokud jde o určení roční cílové úrovně.
- 278 S ohledem na právní a hospodářský význam projednávané věci je však v zájmu řádného výkonu spravedlnosti pokračovat v posouzení ostatních žalobních důvodů.

2. Ke čtvrtému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení podstatných formálních náležitostí a čl. 5 odst. 1 prováděcího nařízení 2015/81

- 279 Čtvrtý žalobní důvod se skládá ze čtyř částí, které se dále dělí na několik výtek.

a) K první části, vycházející z toho, že napadené rozhodnutí nebylo autentizováno

1) K první výtce vycházející z porušení čl. 5 odst. 1 prováděcího nařízení 2015/81

280 Žalobkyně tvrdí, že Jednotný výbor porušil čl. 5 odst. 1 prováděcího nařízení 2015/81, který vyžaduje, aby Jednotný výbor sdělil vnitrostátním orgánům příslušným k řešení krize „své rozhodnutí o výpočtu ročních příspěvků“. Jednotný výbor tento požadavek nesplnil, neboť pouze zaslal BaFin návrh takového rozhodnutí, a nikoli konečné rozhodnutí. To vyplývá z toho, že napadené rozhodnutí, jak bylo oznámeno BaFin, bylo žalobkyni doručeno pouze v nepodepsané verzi, a sice bez vlastnoručního podpisu a bez uvedení elektronického podpisu, a není opatřeno číslem vyplývajícím z dokumentačního systému s názvem „Advanced Records System“ (dále jen „ARES“).

281 Jednotný výbor s touto argumentací nesouhlasí.

282 Úvodem je třeba upřesnit, že v rámci této výtky se žalobkyně dovolává pouze porušení čl. 5 odst. 1 prováděcího nařízení 2015/81.

283 Toto ustanovení přitom pouze uvádí, že Jednotný výbor je povinen oznamovat svá rozhodnutí o výpočtu příspěvků předem relevantním vnitrostátním orgánům příslušným k řešení krize zúčastněných členských států. Nevyžaduje, aby Jednotný výbor oznamoval těmto vnitrostátním orgánům verzi tohoto rozhodnutí, která bude podepsána a opatřena číslem odpovídajícím dokumentačnímu systému, jako je číslo vyplývajícím z ARES. Stejně tak neukládá Jednotnému výboru povinnost zajistit, aby vnitrostátní orgány příslušné k řešení krize předaly takovou verzi institucím.

284 Z toho vyplývá, že žalobkyně nemůže Jednotnému výboru vytýkat, že porušil čl. 5 odst. 1 prováděcího nařízení 2015/81 tím, že oznámil BaFin verzi napadeného rozhodnutí, která nebyla podepsána a nebyla opatřena číslem vyplývajícím z ARES.

285 V každém případě je třeba upřesnit, že spis před Tribunálem obsahuje dvě verze napadeného rozhodnutí. První je verze tohoto rozhodnutí, která není podepsána a kterou podle informací žalobkyně Jednotný výbor oznámil BaFin a poté jí. Druhá verze uvedeného rozhodnutí, kterou žalobkyně získala přímo od Jednotného výboru na základě žádosti o přístup ke spisu, je opatřena elektronickým podpisem předsedkyně Jednotného výboru, jakož i číslem vyplývajícím z ARES a přesným datem a hodinou na jeho první straně.

286 Žalobkyně však nezjistila žádný rozdíl mezi těmito dvěma verzemi, pokud jde o jejich věcný obsah, takže nemůže tvrdit, že verze oznámená BaFin nebyla konečnou verzí napadeného rozhodnutí.

287 První výtka první části čtvrtého žalobního důvodu musí být tedy zamítnuta.

2) K druhé výtce, týkající se nesprávné autentizace napadeného rozhodnutí

288 Žalobkyně tvrdí, že napadené rozhodnutí nebylo řádně autentizováno, což Jednotný výbor zpochybňuje.

289 Žalobkyně uplatňuje v podstatě dva argumenty.

- 290 Zprvč, i když dokumenty, které žalobkyně získala na základě žádosti o přístup ke spisu, obsahují elektronický podpis a číslo vyplývající z ARES, tyto skutečnosti nepředstavují autentizaci napadeného rozhodnutí.
- 291 V tomto ohledu je třeba připomenout, že účelem autentizace aktu, která je podstatnou náležitostí, je zajistit právní jistotu tím, že text přijatý jeho autorem je nadále neměnný, což v případě sporu umožňuje ověřit dokonalý soulad oznámených nebo znění s jeho zněním (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 15. července 2021, Komise v. Landesbank Baden-Württemberg a SRB, C-584/20 P a C-621/20 P, EU:C:2021:601, bod 152 a citovaná judikatura).
- 292 Jednotný výbor v žalobní odpovědi vysvětlil, že napadené rozhodnutí bylo autentizováno prostřednictvím počítačového nástroje „EU Sign“. Tímto nástrojem připojila předsdkyně Jednotného výboru na dokument obsahující toto rozhodnutí elektronický podpis, přesné datum a přesnou hodinu, jakož i číslo vyplývající z ARES.
- 293 V tomto ohledu z judikatury vyplývá, že metoda autentizace založená na používání takového systému může splňovat požadavky na autentizaci připomenuté v bodě 291 výše (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 15. července 2021, Komise v. Landesbank Baden-Württemberg a CRU, C-584/20 P a C-621/20 P, EU:C:2021:601, body 157 až 161).
- 294 První argument žalobkyně proto musí být odmítnut.
- 295 Zadruhé žalobkyně tvrdí, že z dokumentů, které má k dispozici, vyplývá, že se podpis předsdkyně Jednotného výboru vztahuje pouze k vlastnímu textu napadeného rozhodnutí. Žalobkyně tedy stále nemá k dispozici podepsanou verzi přílohy I napadeného rozhodnutí.
- 296 Článek 1 výroku napadeného rozhodnutí, jak je uveden na straně 51 vlastního textu tohoto rozhodnutí v německé verzi, přitom uvádí, že „[v]ýpočet jednotlivých ročních příspěvků předem do [Jednotného fondu] za příspěvkové období 2021, jak je uveden v příloze I, se schvaluje“. Z toho vyplývá, že tato příloha I je nedílnou součástí uvedeného rozhodnutí. Za těchto podmínek není Jednotný výbor povinen autentizovat takovou přílohu odděleně od vlastního textu uvedeného rozhodnutí.
- 297 V důsledku toho musí být druhý argument žalobkyně, a tudíž i druhá výtka v plném rozsahu zamítnuty.

3) Ke třetí výtce týkající se rozhodovacího procesu Jednotného výboru

- 298 Žalobkyně tvrdí, že není „zřejmé“, že se Jednotný výbor vyjádřil k výsledkům výpočtů příspěvků předem. Článek 1 napadeného rozhodnutí stanoví, že Jednotný výbor schvaluje výpočty uvedené v příloze I tohoto rozhodnutí. Rozhodnutí přijaté s odkazem na přílohu však není dostačující, neboť nepředstavuje rozhodnutí o skutečném výpočtu příspěvků předem. Příloha I napadeného rozhodnutí totiž obsahuje pouze zaokrouhlené mezitímní výsledky, s vyloučením úplných hodnot, a je pouze nástrojem, který zajišťuje zveřejňování výpočtu příspěvků ve vztahu k institucím. Rozhodovací proces Jednotného výboru by se přitom měl týkat „materiálního rozhodnutí uvedeného v nástrojích zajišťujících jeho zveřejnění“. Rozhodnutí vztahující se pouze ke způsobům jeho oznámení by bylo nedostatečné, kdyby nebylo přijato materiální rozhodnutí.
- 299 Jednotný výbor s touto argumentací nesouhlasí.

- 300 V tomto ohledu z článku 1 výroku napadeného rozhodnutí vyplývá, že členové výkonného zasedání Jednotného výboru, který je jeho rozhodovacím orgánem, pokud jde o stanovení příspěvků předem, rozhodli o individuálních příspěvcích předem každé instituce na příspěvkové období 2021 uvedených v příloze I uvedeného rozhodnutí.
- 301 Jak vyplývá z přílohy A.20 žaloby, výňatek z přílohy I napadeného rozhodnutí, která se týkala žalobkyně a která jí byla ze strany BaFin oznámena, obsahuje podrobnosti o výpočtu jejího příspěvku předem a údaje, na kterých byl tento výpočet založen.
- 302 Pokud jde o dostatečnost těchto údajů pro informování členů výkonného zasedání Jednotného výboru, kteří přijali napadené rozhodnutí, žalobkyně Jednotnému výboru vytýká pouze to, že číselné údaje uvedené v příloze I tohoto rozhodnutí byly zaokrouhleny.
- 303 Přitom všechny číselné údaje, které jsou součástí této přílohy a obsahují číslice za čárkou, jsou zaokrouhleny na čtyři desetinná místa, s výjimkou číselných údajů vztahujících se k multiplikátoru pro úpravu příspěvku, které jsou zaokrouhleny na dvanáct desetinných míst.
- 304 Taková úroveň podrobností byla dostatečná k tomu, aby umožnila členům výkonného zasedání Jednotného výboru přijmout napadené rozhodnutí s plnou znalostí věci.
- 305 Za těchto podmínek musí být třetí výtka první části čtvrtého žalobního důvodu zamítnuta, a tudíž musí být tato první část zamítnuta v plném rozsahu.

b) K druhé části vycházející z nedostatečného odůvodnění napadeného rozhodnutí

- 306 Žalobkyně tvrdí, že napadené rozhodnutí nesplňuje požadavky na odůvodnění, neboť není možné úplně přepočítat příspěvky předem, které musí zaplatit.
- 307 Jednotný výbor s touto argumentací nesouhlasí.
- 308 Soudní dvůr v tomto ohledu již rozhodl, že závěr, že odůvodnění rozhodnutí Jednotného výboru, kterým se stanoví příspěvky předem, musí nezbytně umožnit institucím ověřit správnost výpočtu jejich příspěvku předem, by přitom nutně znamenal, že unijní normotvůrce nesmí zavést takový způsob výpočtu tohoto příspěvku, při kterém budou zahrnuty údaje, jejichž důvěrná povaha je chráněna unijním právem, a tedy by nadměrně omezil širokou posuzovací pravomoc, kterou tento normotvůrce musí za tímto účelem mít, zejména zabráněním mu rozhodnout se pro metodu, která může zajistit dynamické přizpůsobování financování Jednotného fondu pro řešení krizí v závislosti na vývoji finančního sektoru prostřednictvím komparativního zohledňování konkrétní finanční situace každé jednotlivé instituce povolené na území členských států, které se účastní jednotného mechanismu pro řešení krizí (rozsudek ze dne 15. července 2021, Komise v. Landesbank Baden-Württemberg a SRB, C-584/20 P a C-621/20 P, EU:C:2021:601, bod 118).
- 309 Z toho vyplývá, že žalobkyně nemůže tvrdit, že Jednotný výbor porušil povinnost uvést odůvodnění z důvodu, že není možné úplně přepočítat příspěvky předem, které musí zaplatit.
- 310 Tento závěr není zpochybněn argumentem žalobkyně, podle kterého napadené rozhodnutí nevysvětlilo důvody, proč se její multiplikátory pro úpravu příspěvku zvýšily, ačkoli její bilanční suma a rozsah derivátů k datu rozhodnému pro výpočet příspěvků předem na rok 2021 klesly ve srovnání s předchozím cyklem.

- 311 Dostatečnost odůvodnění napadeného rozhodnutí totiž nelze posuzovat ve světle odůvodnění rozhodnutí Jednotného výboru týkajícího se jiného příspěvkového období.
- 312 V každém případě, jak uvedl Jednotný výbor a jak vyplývá z judikatury citované v bodě 308 výše, ze systematiky metody výpočtu příspěvků předem vyplývá, že výsledek ročního posouzení rizik instituce závisí na úrovni rizika, které tato instituce nese, ve vztahu k úrovni rizika ostatních institucí. Úroveň rizika těchto institucí přitom může rok od roku poklesnout. Snížení bilanční sumy a rozsahu derivátů proto automaticky nevede ke zlepšení multiplikátoru pro úpravu příspěvku instituce.
- 313 V důsledku toho musí být druhá část čtvrtého žalobního důvodu zamítnuta.

[omissis]

3. K prvnímu žalobnímu důvodu, týkajícímu se porušení čl. 70 odst. 2 druhého pododstavce nařízení č. 806/2014, čl. 8 odst. 1 písm. f) prováděcího nařízení 2015/81 a čl. 103 odst. 7 směrnice 2014/59

- 337 Žalobkyně tvrdí, že Jednotný výbor tím, že jí uložil povinnost přispívat do Jednotného fondu pro řešení krizí, porušil čl. 70 odst. 2 druhý pododstavec nařízení č. 806/2014 ve spojení s čl. 8 odst. 1 písm. f) prováděcího nařízení 2015/81 a čl. 103 odst. 7 směrnice 2014/59.
- 338 Je pravda, že podle znění nařízení č. 806/2014 mají všechny instituce, které jsou držiteli bankovní licence, včetně žalobkyně, v zásadě povinnost přispívat do Jednotného fondu pro řešení krizí. Znění normy však samo o sobě neumožňuje prokázat její skutečný obsah. Zaprvé výklad sekundárního práva musí nutně zohledňovat zásady, kterými se řídí normy primárního práva. Zadruhé skutečný obsah právní normy může být určen pouze s ohledem na její smysl a účel, jakož i na její systémovou spojitost s jinými normami.
- 339 Jednotný výbor a Komise s touto argumentací nesouhlasí.
- 340 V tomto ohledu z úvah uvedených v bodech 93 až 97 výše vyplývá, že všechny instituce ve smyslu čl. 2 odst. 1 bodu 23 směrnice 2014/59 ve spojení s čl. 2 odst. 1 bodem 2 téže směrnice a čl. 4 odst. 1 bodem 1 nařízení č. 575/2013 musí platit příspěvky předem vypočítané na vnitrostátním základě v souladu s čl. 103 odst. 2 směrnice 2014/59.
- 341 Totéž platí pro příspěvky předem vypočítané na unijním základě. Podle výkladu čl. 3 odst. 1 bodu 13 nařízení č. 806/2014 ve spojení s čl. 3 odst. 2 téhož nařízení a čl. 2 odst. 1 bodem 2 směrnice 2014/59 musí totiž všechny instituce ve smyslu těchto ustanovení takové příspěvky odvádět v souladu s čl. 70 odst. 2 nařízení č. 806/2014.
- 342 Žalobkyně přitom nezpochybňuje, že je institucí ve smyslu těchto ustanovení.
- 343 Žalobkyně proto spadá do osobní působnosti směrnice 2014/59 a nařízení č. 806/2014 jakožto instituce, která je povinna platit příspěvky předem.
- 344 Tento závěr není argumenty žalobkyně vyvrácen.

- 345 Zprvč s ohledem na úvahy uvedené v bodě 101 výše nemůže žalobkyně tvrdit, že z článku 114 SFEU, který je právním základem nařízení č. 806/2014 i směrnice 2014/59, vyplývá, že instituce v procesu ukončení činnosti by v zásadě neměly podléhat povinnosti hradit příspěvek předem.
- 346 Zadruhé žalobkyně tvrdí, že čl. 67 odst. 2 první věta nařízení č. 806/2014 ve spojení s čl. 14 odst. 2 písm. b) tohoto nařízení omezuje definici pojmu „instituce, na kterou se vztahuje povinnost hradit příspěvky předem“, neboť žádného z účelů řešení krize uvedených v tomto článku 14 již nelze dosáhnout v případě takové instituce v procesu ukončení činnosti, jako je žalobkyně. To platí zejména pro účel uvedený v čl. 14 odst. 2 písm. a) tohoto nařízení, a sice zajištění kontinuity zásadních funkcí, a pro účel uvedený v čl. 14 odst. 2 písm. b) uvedeného nařízení, kterým je zabránit významným nepříznivým dopadům na finanční stabilitu, zejména zabráněním šíření krize.
- 347 V tomto ohledu je třeba uvést, že ustanovení, jichž se žalobkyně dovolává, neupřesňují cíle nařízení č. 806/2014 jako takové, ale cíle řešení krize. Podle čl. 16 odst. 1 nařízení č. 806/2014 přitom může Jednotný výbor přijmout opatření k řešení krize pouze tehdy, jsou-li splněny všechny tři podmínky stanovené v článku 18 tohoto nařízení. Z toho vyplývá, že případné instituce v režimu řešení krize mohou představovat užší kategorii než instituce, které podléhají příspěvkům předem. Cíle řešení krize tedy nejsou rozhodující pro rozsah osobní působnosti nařízení č. 806/2014, pokud jde o povinnost platit příspěvky předem.
- 348 Zatřetí na rozdíl od toho, co tvrdí žalobkyně, nelze její vyloučení z osobní působnosti povinnosti přispívat do Jednotného fondu pro řešení krizí dovodit ani z údajů uvedených v čl. 103 odst. 7 písm. a), d) a g) směrnice 2014/59.
- 349 Ze znění čl. 103 odst. 7 směrnice 2014/59, jakož i ze znění čl. 103 odst. 2 téže směrnice totiž vyplývá, že účelem čl. 103 odst. 7 uvedené směrnice není vymezit osobní působnost povinnosti platit příspěvky předem. Toto ustanovení pouze vyjmenovává prvky, které musí Komise zohlednit při přijímání aktů v přenesené pravomoci, aby upřesnilo pojem „úprava příspěvků v poměru k rizikovému profilu institucí“ uvedený v čl. 103 odst. 2 směrnice 2014/59.
- 350 Konečně žalobkyně nerozvádí žádnou samostatnou a cílenou argumentaci týkající se čl. 8 odst. 1 písm. f) prováděcího nařízení 2015/81, která by zacházela nad rámec výše zkoumané argumentace. Výtka vycházející z porušení tohoto ustanovení tedy musí být zamítnuta.
- 351 S ohledem na výše uvedené je třeba zamítnout výtku vycházející z porušení čl. 70 odst. 2 druhého pododstavce nařízení č. 806/2014, čl. 8 odst. 1 písm. f) prováděcího nařízení 2015/81 a čl. 103 odst. 7 směrnice 2014/59, a tudíž i první žalobní důvod v plném rozsahu.

4. K třetímu žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení článků 20 a 16 Listiny

- 352 Třetí žalobní důvod sestává v podstatě ze dvou částí.

a) K první části, vycházející z porušení článku 20 Listiny

- 353 Žalobkyně tvrdí, že napadené rozhodnutí porušuje zásadu rovného zacházení a zákazu diskriminace, jak je zakotvena v článku 20 Listiny, neboť s ní je zacházeno stejně jako s institucemi, které nejsou v procesu ukončení činnosti. V tomto ohledu zdůrazňuje, že využívá

svých bankovních licencí pouze pro účely ukončení své činnosti a že její riziková expozice, pravděpodobnost řešení její krize a její význam pro stabilitu finančních trhů jsou velmi omezené, ne-li nulové.

- 354 Nerovné zacházení není vyloučeno tím, že metoda výpočtu příspěvků předem vede k různým příspěvkům předem pro různé instituce. Náležitě zohlednění zvláštní situace žalobkyně by totiž mělo vést ke snížení jejího příspěvku na nulu, což by nebylo možné z důvodu čl. 9 odst. 3 nařízení v přenesené pravomoci 2015/63, který stanoví, že multiplikátor pro úpravu příspěvku musí být určen v rozmezí od 0,8 do 1,5.
- 355 Jednotný výbor a Komise s touto argumentací nesouhlasí.
- 356 Článek 20 Listiny zakotvuje jakožto obecnou zásadu unijní práva zásadu rovného zacházení, která vyžaduje, aby se srovnatelnými situacemi nebylo zacházeno odlišně a s odlišnými situacemi stejně, není-li takové zacházení objektivně odůvodněno (rozsudek ze dne 3. února 2021, Fussl Modestraße Mayr, C-555/19, EU:C:2021:89, bod 95).
- 357 V tomto ohledu je třeba zaprvé zkoumat, zda se taková instituce v procesu ukončení činnosti, jako je žalobkyně, nachází v situaci srovnatelné se situací ostatních institucí podléhajících příspěvkům předem.
- 358 Podle ustálené judikatury se srovnatelný charakter takových situací posuzuje s ohledem na všechny prvky, které je charakterizují. Tyto prvky musí být zejména určeny a posuzovány ve světle předmětu a cíle aktu, který zakládá dotčené odlišení. Mimoto musejí být zohledněny zásady a cíle oblasti, do níž dotčený akt spadá (viz rozsudek ze dne 3. února 2021, Fussl Modestraße Mayr, C-555/19, EU:C:2021:89, bod 99 a citovaná judikatura).
- 359 Pokud jde o účel právní úpravy, do které spadá napadené rozhodnutí, je třeba připomenout, že tato právní úprava spadá do oblasti jednotného mechanismu pro řešení krizí, jehož zavedení má v souladu s bodem 12 odůvodnění nařízení č. 806/2014 zajistit neutrální přístup při zacházení s institucemi v selhání, zvýšit stabilitu institucí v zúčastněných členských státech a zamezit přelévání případných krizí do členských států, které se tohoto mechanismu neúčastní, a usnadnit tak fungování vnitřního trhu jako celku.
- 360 Za účelem zajištění financování činností jednotného mechanismu pro řešení krizí zavedly směrnice 2014/59, nařízení č. 806/2014 a nařízení v přenesené pravomoci 2015/63 příspěvky předem, jejichž zvláštní povaha spočívá – jak vyplývá z bodů 105 až 107 odůvodnění této směrnice a z bodu 41 odůvodnění tohoto nařízení – v zajištění toho, že finanční sektor poskytne na základě pojistného principu dostatečný objem finančních prostředků pro jednotný mechanismus pro řešení krizí, tak aby tento mechanismus mohl plnit své úkoly, a v pobídce institucí, aby působily podle méně rizikového modelu (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 15. července 2021, Komise v. Landesbank Baden-Württemberg a SRB, C-584/20 P a C-621/20 P, EU:C:2021:601, bod 113).
- 361 S ohledem na tyto zásady a účely žalobkyně nesprávně tvrdí, že instituce, které jsou v procesu ukončení činnosti, se z důvodu tohoto ukončení nacházejí v situaci odlišné od situace ostatních institucí podléhajících povinnosti platit příspěvky předem.
- 362 Zaprvé je třeba uvést, že jak vyplývá z bodu 102 odůvodnění nařízení č. 806/2014, příspěvky předem jsou vybírány od institucí nezávisle na jakékoli operaci řešení krize a před ní.

- 363 Zadruhé podle čl. 67 odst. 4 a článku 70 nařízení č. 806/2014, jakož i článku 103 směrnice 2014/59 se povinnost platit příspěvky předem vztahuje na všechny instituce, které jsou držiteli bankovní licence jako instituce ve smyslu článku 2 ve spojení s čl. 3 odst. 1 bodem 13 tohoto nařízení a s čl. 2 odst. 1 bodem 2 této směrnice.
- 364 V projednávané věci přitom žalobkyně nepochybně, že během dotčeného příspěvkového období byla institucí působící s bankovní licencí ve smyslu ustanovení uvedených v bodě 363 výše, a to nezávisle na ukončení její činnosti.
- 365 Z toho vyplývá, že žalobkyně mohla vykonávat bankovní činnosti, prostřednictvím kterých mohla vystavit finanční systém určitému riziku.
- 366 Zatřetí metoda výpočtu příspěvků předem, která byla zavedena nařízením v přenesené pravomoci 2015/63, může – způsobem srovnatelným s ostatními institucemi – odrážet zvláštnosti rizikového profilu institucí, které ukončují své činnosti.
- 367 Metoda výpočtu příspěvků předem totiž zohledňuje velikost institucí prostřednictvím výpočtu základního ročního příspěvku, který je založen na úměrném podílu celkové hodnoty závazků dotčené instituce na čistých závazcích všech institucí povolených na území všech zúčastněných členských států. Základní roční příspěvek instituce se tak ve srovnání s příspěvkem ostatních institucí snižuje, a odráží tak její specifickou situaci, pokud v rámci ukončení činnosti tato instituce sníží výši svých čistých závazků. Kromě toho jednotlivé soubory ukazatelů rizik a ukazatele rizik stanovené v článku 6 nařízení v přenesené pravomoci 2015/63 každopádně umožňují cíleně zohlednit různé charakteristiky institucí, včetně institucí, která jsou v procesu ukončení činnosti, takže takové instituci je uložen nižší příspěvek předem, pokud její rizikový profil klesne z důvodu takového ukončení činnosti.
- 368 Začtvrté na rozdíl od toho, co tvrdí žalobkyně, instituce v procesu ukončení činnosti nejsou vyloučeny z veškerých výhod plynoucích z existence Jednotného fondu pro řešení krizí.
- 369 Jak bylo uvedeno v bodě 71 výše, pouhá existence tohoto fondu totiž přispívá ke stabilitě finančního sektoru, z níž mají prospěch všechny dotčené instituce, včetně institucí, která jsou v procesu ukončení činnosti.
- 370 V tomto ohledu je třeba zdůraznit, že možnost nejen zahájit řešení krize instituce, jejíž selhání je předvídatelné nebo prokázané, ale rovněž jej usnadnit, odpovídá cíli sledovanému zřízením Jednotného fondu. Stabilita finančního sektoru přitom přispívá k usnadnění takového řešení krize, neboť zvyšuje jeho předvídatelnost a účinnost.
- 371 Za těchto okolností žalobkyně neprokázala, že se s ohledem na zásady a cíle uvedené v bodech 359 a 360 výše nachází v situaci odlišné od situace institucí, které nejsou v procesu ukončení činnosti.
- 372 Tento závěr není zpochybněn argumentem žalobkyně, že příspěvky předem představují „bankovní daň“, která porušuje „požadavek rovného daňového zacházení uložený článkem 20 Listiny“.
- 373 V tomto ohledu je třeba uvést, že žalobkyně neupřesňuje ani obsah, ani rozsah „požadavku rovného daňového zacházení stanoveného článkem 20 Listiny“. Kromě toho předpoklad, z něhož žalobkyně vychází, a sice předpoklad, podle kterého příspěvky předem představují „daně“ nebo „ustanovení o daních“, je nesprávný z důvodů uvedených v bodech 59 až 76 výše.

374 S ohledem na výše uvedené musí být první část třetího žalobního důvodu zamítnuta.

b) K druhé části, vycházející z porušení článku 16 Listiny

375 Žalobkyně tvrdí, že napadené rozhodnutí porušuje svobodu podnikání zakotvenou v článku 16 Listiny, neboť toto rozhodnutí jí způsobuje nevýhody v poměru k cílům, kterých má uvedené rozhodnutí dosáhnout. Je totiž zejména vyloučeno, aby příspěvky předem mohly být kdykoli použity v její prospěch nebo ve prospěch institucí v podobné situaci, neboť v jejím případě nejsou splněny podmínky pro využití nástrojů k řešení krizí.

376 Jednotný výbor a Komise s touto argumentací nesouhlasí.

377 Ochrana poskytnutá článkem 16 Listiny zahrnuje svobodu vykonávat hospodářskou nebo obchodní činnost, smluvní svobodu a volnou hospodářskou soutěž (viz rozsudek ze dne 21. prosince 2021, Bank Melli Iran, C-124/20, EU:C:2021:1035, bod 79 a citovaná judikatura).

378 Svoboda podnikání však nemá povahu absolutní výsady. Může být předmětem široké škály zásahů ze strany veřejné moci, jimiž lze ve veřejném zájmu stanovit hranice pro výkon hospodářské činnosti (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 22. ledna 2013, Sky Österreich, C-283/11, EU:C:2013:28, body 45 a 46 a citovaná judikatura, a ze dne 21. prosince 2021, Bank Melli Iran, C-124/20, EU:C:2021:1035, body 80 a 81 a citovaná judikatura).

379 Tato okolnost se odráží zejména ve způsobu, jakým je třeba unijní akty posuzovat z hlediska čl. 52 odst. 1 Listiny (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 22. ledna 2013, Sky Österreich, C-283/11, EU:C:2013:28, bod 47, a ze dne 21. prosince 2021, Bank Melli Iran, C-124/20, EU:C:2021:1035, bod 82).

380 Podle čl. 52 odst. 1 Listiny musí být každé omezení výkonu práv a svobod zakotvených Listinou stanoveno zákonem, musí respektovat jejich podstatu a za současného dodržování zásady proporcionality musí být nezbytné a skutečně odpovídat cílům obecného zájmu, které uznává Unie, nebo potřebě ochrany práv a svobod druhého (rozsudky ze dne 22. ledna 2013, Sky Österreich, C-283/11, EU:C:2013:28, bod 48, a ze dne 21. prosince 2021, Bank Melli Iran, C-124/20, EU:C:2021:1035, bod 83).

381 I kdyby v projednávané věci povinnost žalobkyně platit příspěvky předem představovala zásah do její svobody podnikání, je třeba nejprve uvést, že tato povinnost vyplývá zejména z článků 69 a 70 nařízení č. 806/2014 a z článků 102 a 103 směrnice 2014/59, takže je stanovena zákonem.

382 Dále povinnost platit příspěvky předem sleduje cíl obecného zájmu. Jak vyplývá z bodu 1 odůvodnění nařízení v přenesené pravomoci 2015/63, mechanismy financování k řešení krizí by měly mít k dispozici odpovídající finanční zdroje, které by umožnily účinné fungování rámce pro řešení krizí. Jednotný výbor proto může od dotyčných institucí vybírat příspěvky předem za účelem financování provádění uvedeného mechanismu, jehož cílem je posílit stabilitu těchto institucí v zúčastněných členských státech a zabránit šíření případných krizí na nezúčastněné členské státy, jak bylo uvedeno v bodech 43 až 53 výše.

383 Navrhovatelka ani nepředložila Tribunálu žádné důkazy, které by umožnily konstatovat, že s ohledem na tento cíl představuje povinnost přispívat do Jednotného fondu nepřiměřený nebo neúnosný zásah, jímž by byla dotčena samotná podstata její svobody podnikání.

- 384 Konečně, pokud jde o zásadu proporcionality, žalobkyně zejména neprokázala, že existují méně omezující prostředky než placení příspěvků předem k tomu, aby bylo možné stejně účinně dosáhnout cílů sledovaných nařízením č. 806/2014 a směrnicí 2014/59, jako je zejména cíl zajistit, že finanční sektor poskytne dostatečný objem finančních prostředků pro jednotný mechanismus pro řešení krizí, tak aby tento mechanismus mohl plnit své úkoly, a zároveň v pobízení dotyčných institucí k působení podle méně rizikového modelu (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 15. července 2021, Komise v. Landesbank Baden-Württemberg a SRB, C-584/20 P a C-621/20 P, EU:C:2021:601, bod 113).
- 385 Za těchto okolností nemůže žalobkyně napadenému rozhodnutí vytýkat porušení článku 16 Listiny.
- 386 Druhá část třetího žalobního důvodu tedy musí být zamítnuta.
- 387 Stejně tak je třeba zamítnout výtku vznesenou v rámci třetího žalobního důvodu, podle níž skutečnost, že Jednotný výbor zakládá své rozhodnutí na nařízení v přenesené pravomoci 2015/63 a toto nařízení nestanoví výjimku, pokud jde o příspěvky předem, pro takové instituce, jako je žalobkyně, nemůže zhojit porušení článků 20 a 16 Listiny napadeným rozhodnutím, neboť toto nařízení v přenesené pravomoci rovněž porušuje tato ustanovení v rozsahu, v němž žalobkyně ukládá povinnost platit příspěvky předem.
- 388 Vzhledem k tomu, že takový odkaz na nařízení v přenesené pravomoci 2015/63 musí být chápán v tom smyslu, že žalobkyně vznáší námitku protiprávnosti tohoto nařízení v přenesené pravomoci z důvodu porušení článků 20 a 16 Listiny, je třeba takovou námitku protiprávnosti zamítnout z důvodů uvedených v bodech 357 až 363 a 378 až 384 výše.
- 389 Třetí žalobní důvod tedy musí být zamítnut v plném rozsahu.

[omissis]

5. K šestému žalobnímu důvodu v rozsahu, v němž vychází z přímé použitelnosti čl. 103 odst. 7 písm. a) směrnice 2014/59, jakož i z použití per analogiam čl. 5 odst. 1 písm. f) nařízení v přenesené pravomoci 2015/63

- 403 Šestý žalobní důvod obsahuje dvě výtky, které se týkají legality napadeného rozhodnutí.

a) K výtce týkající se přímé použitelnosti čl. 103 odst. 7 písm. a) směrnice 2014/59

- 404 Žalobkyně tvrdí, že Jednotný výbor tím, že odmítl vyloučit derivátové portfolio EAA-OTC z výpočtu příspěvků předem, porušil čl. 103 odst. 7 směrnice 2014/59, který stanoví kritéria pro úpravu základních ročních příspěvků v poměru k rizikovému profilu institucí. Svěrenecké operace, jako je správa tohoto portfolia, které žalobkyně drží jako fiduciární zástupce na účet EAA, ji nevystavují riziku. Takové nevystavení riziku by mělo být zohledněno pro účely výpočtu příspěvků předem podle čl. 103 odst. 7 písm. a) směrnice 2014/59. Toto ustanovení se použije na výpočet uvedených příspěvků podle čl. 70 odst. 2 písm. b) nařízení č. 806/2014.
- 405 Jednotný výbor s touto argumentací nesouhlasí.

- 406 Je pravda, že čl. 70 odst. 2 druhý pododstavec nařízení č. 806/2014 stanoví, že výpočet příspěvku předem každé instituce vychází z příspěvku upraveného v poměru k rizikovému profilu dotyčné instituce, který je založen na kritériích stanovených v čl. 103 odst. 7 směrnice 2014/59.
- 407 Toto ustanovení však neuvádí, že je Jednotný výbor povinen upravit příspěvek předem přímo s ohledem na taková kritéria.
- 408 Ze samotného znění čl. 103 odst. 7 směrnice 2014/59, na který odkazuje čl. 70 odst. 2 druhý pododstavec nařízení č. 806/2014 a který stanoví přijetí aktu v přenesené pravomoci za účelem provedení kritérií stanovených v tomto čl. 103 odst. 7, naproti tomu vyplývá, že unijní normotvůrce neměl v úmyslu, aby posledně uvedená kritéria byla přímo použitelná na takové vnitrostátní orgány příslušné k řešení krize, jako je Jednotný výbor.
- 409 To platí tím spíše, že čl. 70 odst. 6 nařízení č. 806/2014 stanoví, že se akty v přenesené pravomoci upřesňující pojem „úprava příspěvků v poměru k rizikovému profilu institucí“, přijaté Komisí podle čl. 103 odst. 7 směrnice 2014/59, použijí na výpočet příspěvků předem na základě tohoto nařízení.
- 410 Z výše uvedeného vyplývá, že Jednotný výbor neměl povinnost upravit příspěvek předem žalobkyně přímo s ohledem na kritéria stanovená v čl. 103 odst. 7 směrnice 2014/59, nýbrž mu příslušelo, aby tak učinil na základě přesnějších kritérií, která jsou stanovena nařízením v přenesené pravomoci 2015/63 a provádějí prvně uvedená kritéria.
- 411 Článek 5 nařízení v přenesené pravomoci 2015/63 přitom taxativně vyjmenovává závazky, které musí Jednotný výbor pro účely výpočtu základního ročního příspěvku institucí vyloučit, přičemž pasiva, která žalobkyně držela jakožto fiduciární zástupce, nejsou v tomto ustanovení zmíněny.
- 412 Žalobkyně tudíž nemůže tvrdit, že Jednotný výbor měl na základě čl. 103 odst. 7 písm. a) směrnice 2014/59 a nezávisle na případech uvedených v článku 5 nařízení v přenesené pravomoci 2015/63 vyloučit při výpočtu jejího základního ročního příspěvku závazky vztahující se ke svěřeneckým činnostem žalobkyně z důvodu, že tyto závazky nepředstavují riziko.
- 413 V důsledku toho musí být tato výtku šestého žalobního důvodu zamítnuta.

b) K výtce uplatněné podpůrně, týkající se analogie s podpůrnými úvěry

- 414 Podpůrně žalobkyně tvrdí, že Jednotný výbor měl použít čl. 5 odst. 1 písm. f) nařízení v přenesené pravomoci 2015/63 *per analogiam* na derivátové portfolio EAA-OTC, které drží jako fiduciární zástupce. Stejně jako zprostředkovatelská instituce v oblasti podpůrných úvěrů představuje totiž fiduciární zástupce pro účely likvidace fiduciárních závazků pouhou etapu mezi původním partnerem v rámci derivátové smlouvy a fiduciantem.
- 415 Jednotný výbor a Komise s touto argumentací nesouhlasí.
- 416 Článek 5 odst. 1 písm. f) nařízení v přenesené pravomoci 2015/63 vylučuje z výpočtu příspěvků předem některé závazky držené v případě institucí spravujících podpůrné úvěry.

- 417 Pojem „podpůrný úvěr“ je v čl. 3 bodě 28 nařízení v přenesené pravomoci 2015/63 definován jako úvěr poskytnutý podpůrnou bankou nebo prostřednictvím zprostředkující banky na nekonkurenční, neziskové bázi za účelem prosazování cílů veřejné politiky ústřední nebo regionální vlády v členském státě.
- 418 Z písemností žalobkyně přitom vyplývá, že takové úvěry nespravuje, takže není institucí uvedenou v čl. 5 odst. 1 písm. f) nařízení v přenesené pravomoci 2015/63.
- 419 Jednotný výbor dále nemůže obdobně použít čl. 5 odst. 1 písm. f) nařízení v přenesené pravomoci 2015/63 na závazky související se svěřeneckými činnostmi. Uvedené ustanovení totiž nepřiznává Jednotnému výboru diskreční pravomoc k tomu, aby z titulu podle rizikového profilu institucí vyloučil některé závazky ze základních ročních příspěvků, ale naopak přesně a taxativně vyjmenovává podmínky, za kterých jsou závazky takto vyloučeny (viz rozsudek ze dne 3. prosince 2019, Iccrea Banca, C-414/18, EU:C:2019:1036, bod 93).
- 420 Druhou výtku šestého žalobního důvodu, a tudíž i šestý žalobní důvod v plném rozsahu, je tedy třeba zamítnout.

6. K sedmému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení čl. 5 odst. 3 a 4 nařízení v přenesené pravomoci 2015/63 ve spojení s čl. 70 odst. 6 nařízení č. 806/2014 z důvodu nezohlednění čisté hodnoty závazků spojených se smlouvami o derivátových nástrojích

- 421 Před zkoumáním sedmého žalobního důvodu je třeba připomenout obsah relevantních ustanovení nařízení v přenesené pravomoci 2015/63.
- 422 Článek 5 odst. 1 nařízení v přenesené pravomoci 2015/63, který je součástí oddílu 2 uvedeného nařízení v přenesené pravomoci, uvádí šest případů vyloučení závazků z výpočtu příspěvků předem.
- 423 Podle čl. 5 odst. 3 prvního pododstavce nařízení v přenesené pravomoci 2015/63 se pro účely tohoto oddílu čtvrtletně vypočítaná průměrná roční částka závazků uvedených v čl. 5 odst. 1 tohoto nařízení v přenesené pravomoci vyplývajících ze smluv o derivátech oceňuje v souladu s články 429, 429a a 429b nařízení č. 575/2013.
- 424 Článek 5 odst. 3 druhý pododstavec nařízení v přenesené pravomoci 2015/63 stanoví, že hodnota připisovaná závazkům vyplývajícím z derivátových smluv však nesmí být nižší než 75 % hodnoty těchto závazků vyplývajících z použití účetních pravidel použitelných na dotyčnou instituci pro účely vypracování účetní závěrky (dále jen „účetní hodnota“).
- 425 Konečně čl. 5 odst. 4 první pododstavec nařízení v přenesené pravomoci 2015/63 stanoví, že pro účely oddílu 2 tohoto nařízení v přenesené pravomoci se do celkových závazků uvedených v čl. 5 odst. 1 uvedeného nařízení v přenesené pravomoci nezahrnuje účetní hodnota závazků vyplývajících z derivátových smluv a zahrnuje se do nich odpovídající hodnota vypočtená v souladu s čl. 5 odst. 3 uvedeného nařízení v přenesené pravomoci.
- 426 Žalobkyně tvrdí, že napadené rozhodnutí porušilo čl. 5 odst. 3 a 4 nařízení v přenesené pravomoci 2015/63 ve spojení s čl. 70 odst. 6 nařízení č. 806/2014, neboť Jednotný výbor vypočítal její příspěvek předem na základě hodnoty jejích derivátových smluv, kterou nazývá „hrubou hodnotou“ namísto hodnoty těchto smluv, kterou nazývá „čistou hodnotou“.

- 427 Z jejích písemností vyplývá, že žalobkyně tímto pojmem „čistá hodnota“ chápe hodnotu jejích závazků, která nezahrnuje závazky, jež nepředstavují riziko, zatímco „hrubá hodnota“ takové závazky zahrnuje. Podle žalobkyně jsou nerizikovými závazky zejména ty, které jsou spojeny s derivátovým portfoliem EAA-OTC, jelikož žalobkyně požívá úplné a účinné ochrany před riziky vyplývajícími z těchto závazků.
- 428 Tato ochrana vyplývá z dohody o započtení uzavřené mezi žalobkyní a EAA, kterou posledně uvedená přebírá rizika spojená s derivátovým portfoliem EAA-OTC.
- 429 V této souvislosti není důležité, jak ustanovení nařízení č. 575/2013 upravují různé závazky související s derivátovým portfoliem EAA-OTC. Toto nařízení sleduje jiný cíl než směrnice 2014/59 a nařízení č. 806/2014. Je pravda, že čl. 5 odst. 3 nařízení v přenesené pravomoci 2015/63 stanoví, že pokud jde o druhy závazků, které mají být vyloučeny ze závazků instituce podle čl. 5 odst. 1 tohoto nařízení v přenesené pravomoci, musí být výše závazků vyplývajících z derivátových smluv oceněna v souladu s články 429, 429a a 429b nařízení č. 575/2013. Posledně uvedená ustanovení přitom upravují výpočet toho, co je obvykle nazýváno pákovým poměrem, který je, jak vyplývá z bodů 91 až 94 odůvodnění nařízení č. 575/2013, parametrem nesouvisejícím s rizikem vyplývajícím z obezřetnostního práva.
- 430 Naproti tomu výpočet příspěvků předem upravených podle rizikového profilu institucí by měl v souladu se zásadou proporcionality zohlednit zejména expozici vůči riziku transakcí. Z toho pro účely zahrnutí závazků do základu pro výpočet příspěvků předem vyplývá, že není možné zohlednit závazky, na které se vztahuje dohoda o započtení, kterou žalobkyně uzavřela s EAA. Za těchto podmínek by odkaz v čl. 5 odst. 3 nařízení v přenesené pravomoci 2015/63 na ustanovení nařízení č. 575/2013 nemohl zahrnovat všechny závazky vyplývající z derivátů, ale pouze závazky přinejmenším zahrnující riziko.
- 431 Jednotný výbor s touto argumentací nesouhlasí.
- 432 Podle čl. 5 odst. 4 nařízení v přenesené pravomoci 2015/63 pro účely oddílu 2 tohoto nařízení v přenesené pravomoci, který zahrnuje tento článek 5, celkové „závazky uvedené v odstavci 1“ uvedeného článku 5 nezahrnují účetní hodnotu závazků plynoucích derivátových smluv a zahrnují odpovídající hodnotu stanovenou podle odstavce 3 uvedeného článku.
- 433 Podle čl. 5 odst. 3 prvního pododstavce nařízení v přenesené pravomoci 2015/63 se průměrná roční hodnota „závazků uvedených v odstavci 1“ uvedeného článku 5, plynoucích z derivátových smluv, počítaná na čtvrtletním základě, ocení podle článků 429, 429a a 429b nařízení č. 575/2013.
- 434 Ze samotného znění čl. 5 odst. 3 a 4 nařízení v přenesené pravomoci 2015/63 tak vyplývá, že se tato ustanovení použijí pouze na závazky uvedené v odstavci 1 tohoto článku.
- 435 Z bodu 419 výše přitom vyplývá, že závazky související s derivátovým portfoliem EAA-OTC nespádají do působnosti čl. 5 odst. 1 písm. f) nařízení v přenesené pravomoci 2015/63.
- 436 Žalobkyně ani nevysvětluje, jaký jiný případ stanovený v čl. 5 odst. 1 nařízení v přenesené pravomoci 2015/63 by byl použitelný na závazky související s derivátovým portfoliem EAA-OTC.
- 437 Z toho vyplývá, že argumentace žalobkyně v rámci sedmého žalobního důvodu, která je založena na údajném porušení čl. 5 odst. 3 a 4 nařízení v přenesené pravomoci 2015/63, je irelevantní, a sedmý žalobní důvod tedy musí být zamítnut.

7. K osmému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení čl. 6 odst. 8 písm. a) nařízení v přenesené pravomoci 2015/63 ve spojení s čl. 70 odst. 6 nařízení č. 806/2014 z důvodu kvalifikace žalobkyně jako instituce ve smyslu posledně uvedeného ustanovení

- 438 Žalobkyně tvrdí, že napadené rozhodnutí je v rozporu s čl. 70 odst. 6 nařízení č. 806/2014 ve spojení s čl. 6 odst. 8 písm. a) nařízení v přenesené pravomoci 2015/63 v rozsahu, v němž toto rozhodnutí kvalifikuje žalobkyni jako instituci v restrukturalizaci ve smyslu posledně uvedeného ustanovení, což zvyšuje její multiplikátor pro úpravu příspěvku.
- 439 Vzhledem k tomu, že nařízení v přenesené pravomoci 2015/63 bylo přijato na základě čl. 103 odst. 7 a 8 směrnice 2014/59 a tato směrnice zavedla na unijní úrovni první jednotný režim ozdravných postupů a řešení krize bankovních institucí, státní podpory nebo rovnocenné financování, které jsou uvedeny v čl. 6 odst. 8 písm. a) nařízení v přenesené pravomoci 2015/63, odkazují pouze na dávky podpory poskytnuté v rámci směrnice 2014/59 nebo od jejího vstupu v platnost. Tento výklad je potvrzen zněním bodů 41 a 55, čl. 2 odst. 1 bodu 28 a čl. 31 odst. 2 písm. c) uvedené směrnice.
- 440 Dávky, které EAA vyplatila žalobkyni, jí přitom byly v té době přiznány ze státních prostředků na základě vnitrostátní právní úpravy a před vstupem směrnice 2014/59 v platnost, a nikoli z prostředků Jednotného fondu pro řešení krizí podle této směrnice nebo nařízení č. 806/2014. V důsledku toho na ni Jednotný výbor neměl uplatnit maximální hodnotu pro ukazatel rizika „rozsah předchozí mimořádné veřejné finanční podpory“.
- 441 Jednotný výbor s touto argumentací nesouhlasí.
- 442 Článek 6 odst. 5 písm. c) nařízení v přenesené pravomoci 2015/63 stanoví, že soubor ukazatelů rizik IV se kromě dalších ukazatelů rizika skládá z ukazatele rizika „rozsah předchozí mimořádné veřejné finanční podpory“.
- 443 Podle čl. 2 odst. 1 bodu 28 směrnice 2014/59 ve spojení s čl. 3 prvním pododstavcem nařízení v přenesené pravomoci 2015/63 se „mimořádnou veřejnou finanční podporou“ rozumí státní podpora ve smyslu čl. 107 odst. 1 SFEU nebo jakákoli jiná veřejná finanční podpora na nadnárodní úrovni, která by představovala státní podporu, pokud by byla poskytnuta na vnitrostátní úrovni, a která je poskytována s cílem zachovat nebo obnovit životaschopnost, likviditu nebo platební schopnost instituce.
- 444 V projednávané věci je nesporné, že u žalobkyně byla zahájena restrukturalizace poté, co obdržela takovou státní podporu ve smyslu čl. 107 odst. 1 SFEU.
- 445 Na rozdíl od toho, co tvrdí žalobkyně, nemá skutečnost, že tato podpora byla poskytnuta před vstupem směrnice 2014/59 v platnost, vliv na okolnost, že tato podpora spadá pod čl. 6 odst. 5 písm. c) nařízení v přenesené pravomoci 2015/63 ve spojení s čl. 2 odst. 1 bodem 28 této směrnice.
- 446 Ani znění čl. 2 odst. 1 bodu 28 směrnice 2014/59, ani znění čl. 6 odst. 8 písm. a) nařízení v přenesené pravomoci 2015/63 totiž neobsahují údaj, který by omezil časovou působnost posledně uvedeného ustanovení ve smyslu tvrzeném žalobkyní.

- 447 Tento závěr je potvrzen účelem čl. 6 odst. 8 písm. a) nařízení v přenesené pravomoci 2015/63. Jak totiž v podstatě tvrdil Jednotný výbor, riziko, že instituce, u níž byla zahájena restrukturalizace po obdržení mimořádné veřejné finanční podpory, bude mít opět finanční potíže, není sníženo pouhou skutečností, že tato podpora byla poskytnuta před vstupem směrnice 2014/59 v platnost.
- 448 Za těchto podmínek měl Jednotný výbor správně za to, že žalobkyně spadá do působnosti čl. 6 odst. 8 písm. a) nařízení v přenesené pravomoci 2015/63, a v souladu s tímto ustanovením na ni uplatnil maximální hodnotu pro ukazatel rizika „rozsah, v jakém instituce v minulosti čerpala mimořádnou veřejnou finanční podporu“.
- 449 Tento závěr není vyvrácen tvrzením žalobkyně, že čl. 6 odst. 8 písm. a) nařízení v přenesené pravomoci 2015/63 je třeba vykládat ve světle bodu 55 odůvodnění a čl. 31 odst. 2 písm. c) směrnice 2014/59, takže čl. 6 odst. 8 písm. a) nařízení v přenesené pravomoci 2015/63 se týká pouze období po vstupu směrnice 2014/59 v platnost.
- 450 Bod 55 odůvodnění směrnice 2014/59 uvádí, že „nástroje k řešení krize by měly použity před poskytnutím jakékoli kapitálové injekce veřejného sektoru nebo odpovídající mimořádné veřejné finanční podpory instituci“. Podle čl. 31 odst. 2 písm. c) této směrnice je jedním z účelů řešení krize „chránit veřejné finanční prostředky tím, že se minimalizuje spoléhání se na mimořádnou veřejnou finanční podporu“.
- 451 Stačí přitom uvést, že se bod 55 odůvodnění a čl. 31 odst. 2 písm. c) směrnice 2014/59 týkají způsobů případného použití nástrojů k řešení krize stanovených směrnicí 2014/59, a nikoli výpočtu příspěvků předem. Z toho tedy nelze vyvodit žádný závěr ohledně výkladu čl. 6 odst. 5 písm. c) nařízení v přenesené pravomoci 2015/63.
- 452 Tentýž závěr je třeba učinit, pokud jde o argumenty žalobkyně vycházející z výňatku z bodu 41 odůvodnění směrnice 2014/59, podle kterého „instituce by se neměla považovat za instituci, jež je v selhání nebo jejíž selhání je pravděpodobné, výhradně na základě toho, že jí byla poskytnuta mimořádná veřejná finanční podpora před vstupem [této] směrnice v platnost“.
- 453 V tomto ohledu se žalobkyně opírá o neúplný výklad tohoto bodu odůvodnění. Jak totiž vyplývá z první věty uvedeného bodu odůvodnění (a sice „[r]ámec pro řešení krize by měl zajistit včasné zahájení řešení krize předtím, než se finanční instituce dostane do rozvahové platební neschopnosti a než se zcela vyčerpá její kapitál“), týká se podmínek zahájení procesu řešení krize. Z toho tedy nelze vyvodit žádný závěr ohledně výkladu čl. 6 odst. 5 písm. c) nařízení v přenesené pravomoci 2015/63 ve spojení s čl. 2 odst. 1 bodem 28 směrnice 2014/59, který se týká výpočtu příspěvků předem.
- 454 Stejně tak se žalobkyně nemůže opírat o to, že část znění čl. 2 odst. 1 bodu 28 směrnice 2014/59 (a sice „která je poskytována s cílem zachovat nebo obnovit životaschopnost, likviditu nebo platební schopnost instituce“), je vyjádřena v přítomném čase oznamovacího způsobu.
- 455 Jak totiž unijní soud již konstatoval [v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 3. března 2020, X (Evropský zatýkací rozkaz – Oboustranná trestnost), C-717/18, EU:C:2020:142, bod 20], je přítomný čas oznamovacího způsobu běžně používán v unijní právní úpravě za účelem vyjádření závazné povahy ustanovení. Z toho vyplývá, že z toho nelze vyvodit jakýkoli údaj o jeho časových účincích.

- 456 Konečně je třeba odmítnout argument žalobkyně, podle kterého by použití čl. 6 odst. 8 písm. a) nařízení v přenesené pravomoci 2015/63 na podpůrná opatření přijatá před vstupem směrnice 2014/59 v platnost ohrozilo restrukturalizaci, čímž by byl porušen užitečný účinek této směrnice.
- 457 V tomto ohledu je třeba uvést, že samotná tato směrnice ve svém čl. 103 odst. 7 písm. e) stanoví, že při výpočtu příspěvků předem je třeba zohlednit rozsah, v jakém instituce v minulosti čerpala mimořádnou veřejnou finanční podporu, aniž upřesňuje, že tato podpora musí být poskytnuta po jejím vstupu v platnost.
- 458 Jak bylo připomenuto v bodech 71 a 370 výše, jedním z cílů směrnice 2014/59 je posílit stabilitu finančních trhů, což pomáhá takovým institucím, jako je žalobkyně, při ukončení jejich činnosti, ať již byl tento proces zahájen před nebo po vstupu této směrnice v platnost.
- 459 S ohledem na výše uvedené musí být osmý žalobní důvod zamítnut.

C. Závěry

- 460 Po přezkumu z úřední povinnosti provedeném Tribunálem je třeba konstatovat, že napadené rozhodnutí je stíženo vadami odůvodnění, pokud jde o určení roční cílové úrovně. Vzhledem k tomu, že tyto vady mohou samy o sobě odůvodnit zrušení napadeného rozhodnutí, je třeba toto rozhodnutí zrušit v rozsahu, v němž se týká žalobkyně.

[omissis]

Z těchto důvodů

TRIBUNÁL (osmý rozšířený senát)

rozhodl takto:

- 1) Rozhodnutí Jednotného výboru pro řešení krizí (SRB) SRB/ES/2021/22 ze dne 14. dubna 2021 o výpočtu příspěvků předem na rok 2021 do Jednotného fondu pro řešení krizí se zrušuje v rozsahu, v němž se týká Portigon AG.**
- 2) Účinky rozhodnutí SRB/ES/2021/22 zůstávají v rozsahu, v němž se toto rozhodnutí týká Portigon AG, zachovány do doby, než v přiměřené lhůtě, která nepřesáhne šest měsíců ode dne vyhlášení tohoto rozsudku, vstoupí v platnost nové rozhodnutí Jednotného výboru pro řešení krizí, kterým se stanoví příspěvek této instituce předem do Jednotného fondu pro řešení krizí na příspěvkové období 2021.**
- 3) Jednotný výbor pro řešení krizí ponese vlastní náklady řízení a nahradí náklady řízení vynaložené Portigon AG.**
- 4) Evropský parlament, Rada Evropské unie a Evropská komise ponесou vlastní náklady řízení.**

Kornezov

De Baere

Petrлік

Kecsmár

Kingston

Takto vyhlášeno na veřejném zasedání v Lucemburku dne 29. května 2024.

Podpisy